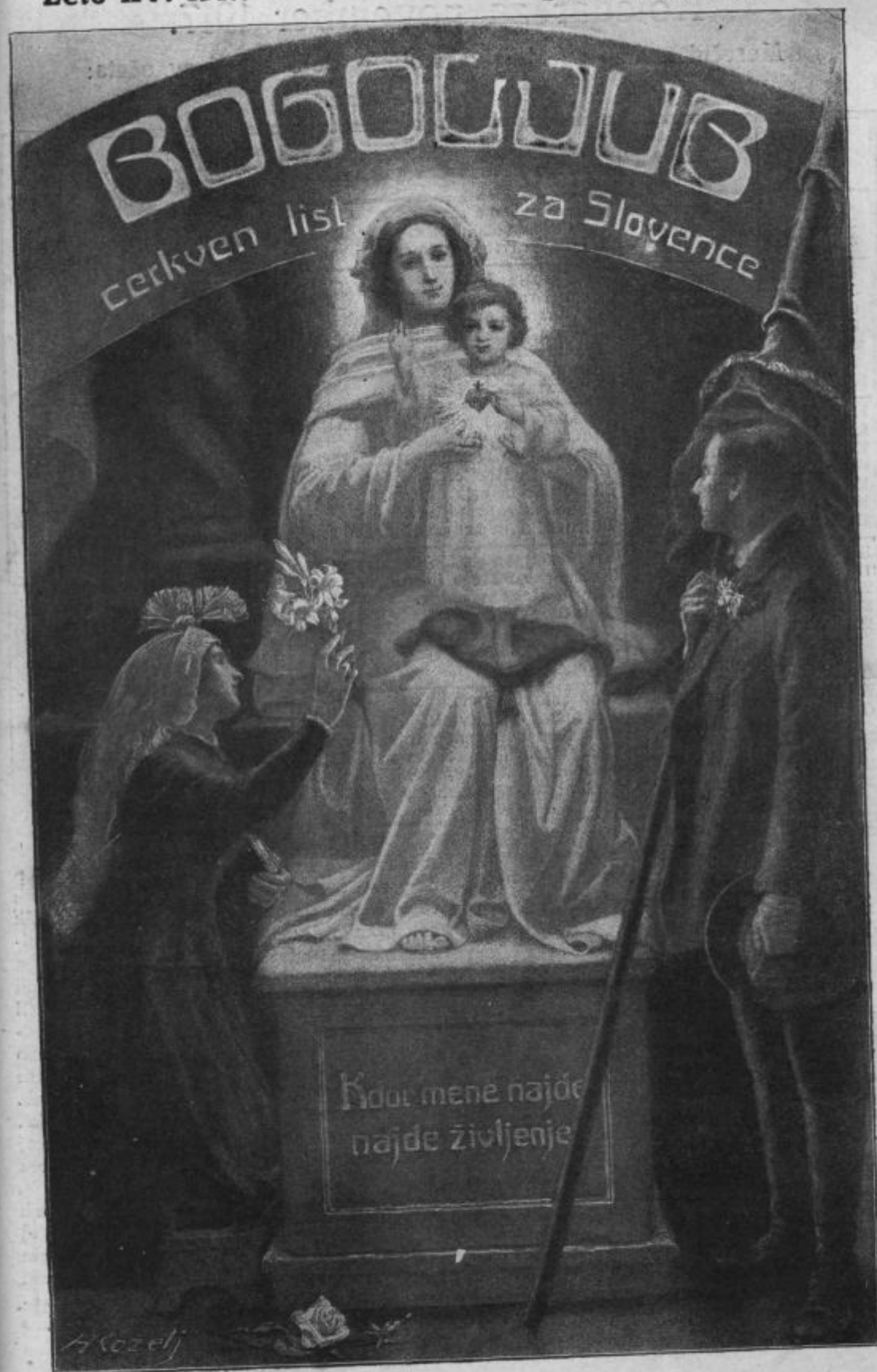

Koledar za november 1917.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Spreobrnjenje Kine.

Dnevi		Godovi	Posebni nameni apostol. molitve so vsak dan še vse važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa	
				ljubl. škol.	lavan. škol.
1	Četrtek	Vsi svetniki	Pravo češčenje svetnikov.	Bela peč	Sromlje Kapele
2	Petek	Verne duše	Vse duše v vicah, posebno padl. voj.	Ljublj. hiraln.	
3	Sobota	Viktorin	Zmaga pravice in skorajšnji mir	Ustje	
4	Nedelja	Karol B.	Naši škotje; Milan.	Col	Artiče Koprivnica Zabukovje Zdole
5	Poned.	Vitalij	Prava hvaležnost do Boga.	Č. Vrh p. P. Gr.	
6	Torek	Lenart	Dar dobrega sveta, zlasti predstojn.	Kropa	
7	Sreda	Engelbert	Stud. do nečistosti.	Jesenice	Sl. Bistrica D. M. 7 žal.
8	Četrtek	Deodat	Ugodno vreme.	Novo mesto	
9	Petek	Božidar	Obranitev letnih pridelkov.	Loški potok	
10	Sobota	Andrej Av.	Obrekovanji in lažnivci.	Sostro	
11	Nedelja	Martin šk.	Naši vojaki in njih versko življ.	Doi	Sv. Mart. n. P. G. Polskava Sp. Polskava Črešnjevec
12	Poned.	Martin pap.	Ljudske šole in učitelji.	Šmartn. p. Kr.	
13	Torek	Stanislav K.	Duhovski in redovniški naraščaj.	Podlipa	
14	Sreda	Jozafat	Poljska in Rusija.	Šmartno p. L.	Majšberg
15	Četrtek	Leopold	Naš cesar in cela država.	Moravče	
16	Petek	Otmar	Pijanci in zapravljljivci.	Bled	
17	Sobota	Gregorij, šk.	Sotrudniki in bravci Bogoljuba.	Srednja vas	
18	Nedelja	Evgen	Trdno zaupanje v Marijino varstvo.	Mengeš	Makole
19	Poned.	Elizabeta	Krščanske matere in vdove.	Lj. Josefinum	
20	Torek	Feliks	Mir in stoga narodov.	Šm. p. Šm. g.	
21	Sreda	Dar. B. D. M.	Zenski zavodi.	Hrenovica	Laporje
22	Četrtek	Cecilija	Cerkveno petje.	Sp. Tuhinj	
23	Petek	Klément	Sv. Oče in rimsko vprašanje.	Bukovšice	
24	Sobota	Janez od Kr.	Potrpežljivost v nadlogah.	Ziri	Studenice
25	Nedelja	Katarina	Modroslovne vede.	Sv. Katarina	Tinje Sv. Venčesl.
26	Poned.	Konrad	Blagoslov pri živini.	Rova	
27	Torek	Virgil	Gospodarji in gospodinj.	Zapoge	
28	Sreda	Eberhard	Češč. sv. Jožefa; cerkev sv. Jožefa.	Litija	Sv. Magdal. v Mariboru
29	Četrtek	Saturnin	Naši invalidi in ujetniki.	Stuđeno	
30	Petek	Andrej, ap.	Grška; vsi v novembru umrli.	Vače	

Odpustki

za mesec november 1917.

I. Odpustki celega mesca novembra.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako po-božno vajo v tolažbo dušam v vicah, dobe: 1. vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen; 2. popolni odpustek poljuben dan v mescu, če prej-mejo sv. zakramente, obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta.

II. Odpustki ob določenih dnevih mesca novembra.

1. Četrtek, prvi v mescu. Praz-nik vseh svetnikov. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa dvakrat v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom

rožnovenske bratovščine; d) udom bratovšči-ne presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo. — Tretjeredni-kom vesoljna odveza.

Ta dan opoldne počenši in cel naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki so prejeli sv. zakramente, tolikokrat dobiti popolni od-pustek, kolikorkrat obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vse odpustke morejo obrniti v prid dušam v vicah. Molitve se lahko opravijo tudi na podružnici. Spoved se lahko opravi že en teden prej, torej od 25. oktobra dalje, sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali pa 2. novembra.

2. Petek, prvi v mescu. Vseh vernih duš dan. Popolni odpustek: a) udom bratovščine za duše v vicah; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa dvakrat pod istimi pogoji kakor včeraj; c) udom bra-tovščine presv. Srca Jezusovega eden kakor

BOGOLJUB

Stane za celo leto K 3.—, za
Nemčijo K 3.50, za Ameriko in
vse ostale zunanje kraje K 4.—.

izhaja na začetku
vsakega mesca.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in darovi pa uprav-
ništvu „Bogoljuba“ v Ljubljani.

Vernih duš dan.

Vernih duš dan! Resen, a nad vse pre-
ljub mi dan, bodi mi pozdravljen! Le teles-
no bivam tu na zemlji, moj duh pa je viso-
ko nad zvezdami. Kakor skozi jesensko
meglo zrem v daljine daljave onstran gro-
bov.

Iz nepoznanega sveta mi svetijo na-
sproti kot lučice duše dragih rajnkih, ki me
vabijo, naj zapustim malenkostno posvet-
nost in se povspnem z živo vero k njim tja
gori v pravo, trajno, večno domovino.

Oj, kako tolažljiva, pomirljiva je ta
misel!

Slehnemu dragih v Gospodu umrlih
bi zaklical s sv. Hijeronimom: »Hvalim
Boga, da si bil moj, da si bil naš, še več, da
si še sedaj naš, ker tudi sedaj živiš v Bogu
in si, odkar si se preselil k Bogu, še vedno,
da, bolj ko prej, ohranjen svojim.« — — —

• • •

Jesenska burja potrka na okno, šipe
zašklepetajo in me vzdramijo iz preišlje-
vanja. Ozrem se po naravi, kako resna je!

Pripravlja se na zimsko spanje. Polj-
ščina in sadje je pospravljeno po shram-
bah. Le tu pa tam na redko se pokaže še
kaka cvetka, a sadu ne bode obrodila.
Solnce nima več moči, izza sivih megla poš-
ilja svoje zadnje pozdrave. Vsa krasota

cvetja, vse bogastvo sadu, vsa rast je proč
— narava drhti pred ledeno zimsko nočjo.

Pa se zopet zamislim.

Pozna jesen — vernih duš dan. Tudi
onkraj groba je jesen! Vice: kraj uboštva,
trpljenja, žalosti. Stanje, v katerem duša
ne more prinašati nikakega sadu več; nje
ognjenost in hrepenenje je gluho cvetličje,
brez zaslužnosti. Dočim je na zemlji srkala
iz žarkov božje bližine v se milost na mi-
lost; dočim je bilo plodonosno vsako njeno
opravilo, zaslužljivo vsako trpljenje, je zdaj
duša revna, osamljena, vsa oplenjena, liki
tužnemu nerodovitnemu ozemlju.

Božja pravičnost neizprosno tirja od
duše povračila do zadnjega vinarja.

Ob smrti zapusti duša telo in se dvigne
prosta spon mesenosti in telesnosti v nov
svet. V luči božanstva zgine vse telesno.
Kakor luskinde pade izpred oči vse svetno
in hipoma se zave duša svoje nepopolnosti
in svojih nepoplačanih dolgov. Vse zatone
pred dušo in ne vidi drugega kot surovost
svojih nebrzdanih strasti in hudobijo svo-
jih grehov.

Neizprosno se je polasti zavest, da je
dolžna zadostiti za slabo, grešno življenje.
Ne čaka, da bi jo prisilila k temu šele bo-
žja pravičnost; ne, s a m a goreče zaželi za-
dostiti za to, kar je kdaj malodušno odrekla

Gospodu, za vsak trenutek, ko ni Njemu služila.

Globoko se kesa, da je tratila dragoceni čas z ničevnostjo, da je lahko miselno zapostavljala svoj večni namen posvetnim namenom in svoje moči vtopila v brezmišelnem svetnem uživanju.

V dnu svoje notranjščine čuti, da je vredna kazni, pokore — pa kaj naj stori? Pošel je čas delovanja! Ne ostaja duši drugega, kot vtopiti se v ognju trpljenja. Ubo ga duša!...

Že po naravi je vcepljeno v človeško srce sočutje do umrlih. Zato zapažamo celo pri starih poganih, ki so imeli kaj medle pojme o življenju po smrti, vsepovsod spoštovanje do preminulih.

Slavili so rajnike v vznešenih govorih, spominjali se jih pri sijajnih pojedinah, stavili jim krasne spomenike, toda ta vnanjost ni umrlim nič koristila. Tajnega prehoda s tega sveta do onega, po katerem se dušam pokojnikov lahko donese pomoč, poganski svet ni poznal.

Ta prehod najdemo le v krščanstvu, ki nas uči, da občestvo svetnikov tesno veže ta svet z dušami umrlih in nam omogočuje z molitvijo in dobrimi deli lajšati revnim dušam trpljenje, pomagati jim v zapuščenosti.

Zlasti vernih duš dan se približamo dušam rajnih bolj kot navadno. Kličejo iz grobov: »Tu smo, ljubite nas, pomagajte nam!«

Da, hitimo na pomoč, molimo, trpimo, zadostujmo mesto njih! Polagajmo na njih grobove vence dobrih del, prižigajmo jim lučice dejanske ljubezni!

Pomagajmo svojim ljubim domačim in sorodnikom, vsem, po katerih žalujemo,

vsem, katerim je v hvaležnosti vdano naše srce, pa tudi onim, ki smo jih kdaj v življenju žatili, da še več, sploh vsem, vsem dušam brez izjeme.

Posebna dolžnost nas veže sedaj v grozni vojski do padlih junakov-mučenikov, ki so tvegali za ljubo domovino kri in življenje.

Poslužujmo se slehern dan v letu, zlasti pa vernih duš dan, obilnih pripomočkov, ki so nam v pomoč dušam v vicah pri rokah.

Ko darujemo za rajne sv. maše, prejemamo sv. obhajilo, se potrudimo za mnogobrojne odpustke, ne zabimo zlasti na miloščino, ki je v sedanjih bednih časih posebno priporočljivo sredstvo pomoči.

Vojska je vsekala človeštvu nešteto ran. Beda je grozna in presega daleko požrtvovalnost blagih src. Bodimo darežljivi z ozirom na uboge duše in njim v prid radi podpirajmo dobrodelne naprave in zavode!

Ne bodo nam nehvaležne, marveč nam bodo izprosile od Boga mnogo milosti že sedaj v vicah, še bolj pa kasneje, ko bodo gledale božje obličje.

Pomagale nam bodo pa tudi rade v telesnih stiskah, ako se bomo zatekali k njim za pomoč.

Kaj, ko bi darovali tako kakor darujemo v zadregah miloščino za kruh sv. Antona, v dobrodelne namene vernim dušam v prid? In ko bi se postavil v ta namen na primernem kraju v cerkvi ali pred njo ali na pokopališču nabitnik? Koliko dobrega bi se lahko storilo v prid dobrodelnim zavodom in -- vernim dušam!

K. P.

Ne po drobtinica, ampak s periščem

delimo pomoč dušam v vicah — kakor tudi dušam, ki se imajo ločiti s sveta!

Marsikdo misli, da je že veliko naredil, če zmoli vsak večer ob »zdravimariji« en očenaš in pri rožnem vencu deset češčenamarij za duše v vicah. Mnogi kristjani, tudi taki, ki se ne štejejo med slabe, res ne storé zanje navadne dneve nič več. To je že tudi nekaj, a ta mera je vendar — pičila, pičila.

Če si res prijatelj vernih duš, razumeš njih trpljenje in imaš srce za njih bolečine, potem poslušaj:

1. Pojdi — vsaj zdaj na zimo in pozimi — če nisi predaletč od cerkve in se moreš od doma odtrgati — vsak dan k sveti maši in k sv. obhajilu. (Pri sv. obhajilu imej vselej določen namen: danes za tega in tega, jutri za to in to.) Po sv. obhajilu moli vsak dan znano molitev pod križem: Glej, o dobri in presladki Jezus..., na katero se dobi popolni odpustek, če moliš zraven kakor po navadi v namen sv. očeta. Ta popolni odpustek daruj vsak dan dušam v vicah. — Če pa ne moreš vsak dan k sv. maši in sv. obhajilu, pa pojdi vsaj, kolikorkrat moreš, lahko vsaj vsako nedeljo (četudi ne greš k spovedi) in vselej dobôdi oni odpustek ter ga odpošlji dušam v vice.

2. Moli vsako nedeljo križev pot (če imaš čas in si blizu cerkve, pa še večkrat, najbolje vsak dan). Pri njem dobiš več popolnih odpustkov. Tiste oddaj in odpošlji vse v vice. Ne boš na zgubil!

3. O Vseh svetih in kadarkoli so odpustki »tolikokrat-kolikorkrat«, porabi čas, kolikor ti ga le domača opravila dopuščajo, naberi se popolnih odpustkov in pošiljaj jih drugega za drugim v vice. Napravit boš dušam pravo gostijo.

4. Naredi enkrat za veslej »junasko dejanje ljubezni za duše v vicah«,

ki ga je »Bogoljub« lani osorej bolj natančno opisal. To je: daruj enkrat za vselej vsa svoja dobra dela, kolikor jih le sploh oddati moreš, Mariji, da jih ona razdeli dušam v vicah. To darovanje včasih ponôvi. Naredil boš dobro kupčijo. (Potem seveda ne moreš odpustkov po svoji volji naklanjati kaki določeni osebi, pač pa Marijo lahko prosiš, naj jih nakloni, če je božja volja taka, tistim osebam, katerim posebno želiš pomagati.)

Tako je treba za duše v vicah delati! Vsak dan kar največ mogoče! Kjer je potreba velika, mora biti tudi pomoč izdatna! Gorečnost ti bo svetovala storiti še marsikaj drugega. A to, kar je tu priporočeno, je že nekaj. Stôri vse, če moreš; če ne moreš vsega, pa kolikor moreš.

Ne pozabi pa nikdar, da še mnogo bolj kakor duše v vicah so potrebne vse naše pomoči duše, ki se imajo večno pogubiti. Zato združuj skrb za duše v vicah s skrbjo, z molitvijo in delom za umirajoče. Ali si že vpisan v bratovščino za umirajoče? Še ne? Kaj pa odlašáš? Ali je mar to nekaj nepotrebnega: moliti za umirajoče? Vedi, da tudi tebe še čaka umiranje in še ne veš, kako boš umrl. Morda boš tudi potreboval molitve za umirajoče. — Ali pa je mar to kaj težkega?

Molitve za duše se dá čisto lahko in čisto lepo združiti z molitvijo za duše v vicah. Sv. obhajilo lahko daruješ za umirajoče (vojake in druge), odpustke pri tem pa za umrle. Pri križevem potu, rožnem vencu lahko moliš za umirajoče (prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri!), odpustke, pri tem dobljene, pa dušam. Lahko daš za sv. maše za duše v vicah — za to, da bi one prosile za umirajoče, da bi se rešili. Kajti nauk bogoslovcev je, da duše v vicah same sebi sicer ne morejo nič izprositi, pač pa lahko dru-

gim, saj so božje prijateljice. Kaj primernejšega, kakor to dvojno priprošnjo združiti!

S kakršno mero merite, s tako se vam

bo odmerjalo. Dajte torej dobro, zvrhano, natlačeno mero! Vsak dan zagrabite s periščem v božjo zakladnico in pomagajte kar največ morete umrlim in umirajočim!!

Daritev sv. maše — vseмогоčna rešiteljica vernih duš.

Sv. maša je žarno solnce, ki vzhaja nad našimi oltarji. Razveseljuje božje oko; saj Vsemogočnemu daje dostojno čast, hvalo in spravo. Radujejo se je angelske trume. V božji vrt sv. Cerkve ter v krščanska srca pa vliwa sv. maša blagoslov in tolažbo. Toda, solnce presv. daritve razliva svoje žarke tudi onkraj groba, tje v temni, trpljenja polni kraj vic, kjer se čistijo naši dragi, nepozabni rajniki ter koprneč čakajo rešitve in skorajšnje združitve z Bogom. Na oltarju se med sveto daritvijo pretaka očiščujoča sv. Rešnja Kri Kristusova, ki prinaša ubogim dušam lajšanje in rešitev. Kdo bi mogel o tem dvomiti? Saj so že po besedah sv. pisma koristile rajnikom že daritve stare zaveze, ki so pa bile le slaba senca in predpodoba velike novozavezne pravne daritve, svete maše.

Za časa Juda Makabejca je padlo več vojakov v hudi bitki. Bili so to verni junaki, ki so se borili za božjo stvar. Pa so vendarle imeli svoje napake. V njihovih oblekah so njihovi tovariši po bitki našli prisvojene stvari, ki so bile Izraelcem prepovedane. Nihče ni dvomil, da se nahajajo duše padlih junakov v vicah. Hité jim pomagat. Bogaboječi bojevniki priredé zbirko; če tudi revni, spravijo skupaj 12 tisoč draham ter jih pošljejo v Jeruzalem z naročilom, naj se opravi daritev za grehe umrlih. Za to veliko vsoto so ondi nakupili duhovniki daritvene živali, ovce in junce, jih med svetimi molitvami in obredi zaklali, položili kot dar Bogu na žrtveni ogenj ter so s krvjo darovanih živali škropili oltar. Sv. Duh hvali vojake in molitve pri teh daritvah rekoč: »Dobra in ko-

ristna je misel, moliti za mrtve, da bi bili rešeni svojih grehov.« Torej je takrat vladalo prepričanje, da je kri darovanih ovac in juncev mogla očistiti duše padlih vojakov ter jih rešiti iz vic.

»Kako pa more kri nespametnih živali očistiti s pametjo obdarovano človeško dušo?« vpraša sv. Krizostom in obenem odgovori: »Ne zato, ker je živalska kri, ampak ker pomeni kri Kristusova.«

O čudovita moč sv. Krvi Kristusove, ako je mogla že njena predpodoba reševati duše iz vic!

Pri veliki daritvi sv. maše pa se lesketa v kelihu živa sveta Rešnja Kri Kristusova. Veliki duhovnik Kristus sam stopi sredi sv. maše pred nebeškega Očeta ter daruje za verne mrtve svoje Telo, darovano na križu in svojo dragoceno kri, ki je potekla iz svetih ran in njegovega božjega Srca. Bolj uspešne prošnje pač ni ne v nebesih, ne na zemlji.

Kmalopovzdigovanju moli Cerkev za svoje umrle, drage otroke. »Spominjaj se tudi, o Gospod! svojih služabnikov in služabnic, ki so odšli pred nami z znamenjem vere in počivajo v spanju miru. Tem in vsem, ki počivajo v Kristusu, daj, Te prosimo, o Gospod, kraj polajšanja, luči in miru. Po ravno istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.«

Kratka je sicer ta molitev, toda krepka in tehtna!

Spomni se. Kako ljubek izraz za tiste, ki so Cerkvi tako dragi! Njeni otroci so to; žejni so po Bogu in nebeškem vese-

lju; zato naj pijo iz reke milosti, ki izvira na oltarju. Tisoče gleda Cerkev hiteti v večnost. Svet svoje privrženke kmalo pozabi. A Cerkev svojih ne pozabi nikdar!

Tudi. Pred povzdigovanjem je molil mašnik za žive, po povzdigovanju moli tudi za umrle, ki nujno potrebujejo pomoči. Tudi nanje se mora raztegniti dobrotelost.

Svojih služabnikov in služabnic. Veliko je njih število. V svoji splošni, vseobsegajoči ljubezni Cerkev oklepa vse in ne prezre nikogar. Služabnik božji ali služabnica božja, kako vzvišen priimek, ki ohrani veljavo na veke. Da bi le vsi to bili!

Ki so odšli pred nami. Prestopili so že mejo večnosti; mi gremo pa za njimi. Kmalu bomo morda med njimi, za katere moli Cerkev. Kdo ve, kdaj? Morda prej, kot mislimo.

Z znamenjem vere. Da, živa vera jim je klila v srcih; jasno so jo spoznavali pred svetom; prinesla jim je najkrasnejše sadove dobrih del. Z vero v srcu so se preselili v večnost. Ohranimo tudi mi dragoceni zaklad sv. vere, da bomo ob koncu življenja mogli s sv. Pavlom vsklikniti: »Dober boj sem bojeval, vero ohranil!«

In počivajo. Sv. pismo pravi, da mrtvi spé. »Deklica ni mrtva, ampak spi,« je rekel Kristus o umrli Jajrovi hčeri. Naša smrt je le spanje, ker nas bo Gospod obudil sodni dan k novemu življenju. Vstali bomo vsi, ko bo zadonela angelska tromba.

V spanju miru. Viharno je bilo življenje. Skrbi in muke, bridkosti in bolečine so trpinčile ubogo srce. A ko je to nehalo biti, je bilo mahoma konec vseh bridkosti. Mir vlada v krščanskem grobu. Mir je preveval dušo pobožnega kristjana, ki je v veri, upanju in ljubezni legel k večnemu pokoju. Zato je smrt spanje miru, počitek, za katerim pride srečno vstajenje.

Sedaj nastopi odmor. Počasi dvigne mašnik roki, jih zopet sklone ter glavo nekoliko nagne. Misli na mrtve. Ah, spomni se toliko duš, ki so mu bile izročene v

oskrb in jih bo Bog tirjal iz njegovih rok. Spomni se duš, ki so jih mu priporočili drugi v svoji skrbi za pokojne.

Oči mašnikove počivajo na Kristusu in na kelihu, napolnjenem s krvjo njegovo. Od njega prihaja vsa tolažba, vse veselje, vsa pomoč; od njega prihaja tudi rešitev ubogim dušam. Ko se je spomnil mašnik posameznih, razprostre zopet roke, njegovo srce se razširi, ko moli:

Tem in vsem, ki počivajo v Kristusu. Torej prav nobena duša ni pozabljena. Tako velika je materinska ljubezen Cerkve. Če tudi jej potiskajo na glavo trnjevo krono, vendar v tem slovesnem trenutku pozabi na vse žalitve ter misli le na svoje trpeče otroke.

Dodeli, te prosimo, o Gospod, kraj polajšanja. To je sveti nebeški raj. Blaženi kraj, pozdravljamo te že od daleč! Tam je konec vse žalosti.

Kraj luči. Zavesa je padla. Obseva jih svetloba Gospodova. Sveti jim večna luč.

Kraj miru. Da, pravi mir kraljuje ondi! Sicer že telo mirno počiva na pokopališču, čakajoč velikega dneva vstajenja. Toda duša v vicah še ni imela miru. Kopni po Bogu, gnana od ljubezni, mučena od kesanja. Dan rešitve se bliža. Kristus sam prinaša to rešitev...

O sv. katoliška Cerkev! Kako ti postati nezvest! Davno bom že počival v hladnem grobu, pa še se me boš spominjala pri oltarju!

Cerkev s svojo ljubeznijo pa tudi nam kliče: Ne pozabite mrtvih tudi vi, moji otroci! Hitite jim na pomoč z daritvijo sv. maše, s sv. obhajilom! K sv. maši! tako nam kličejo milijoni vojakov, ki so v splovanju svoje dolžnosti prelili svojo kri, katerih trupla počivajo razkropljena po daljnih bojnih poljanah. A njih duše? Mnoge trpé tam v vicah in čakajo rešitve. Kri Kristusova, darovana na naših oltarjih, naj jih reši! Ljubezen naj vas žene, dragi bogoljubi, pošiljajte jim tja na oni svet ljub pozdrav in sladko tolažbo po daritvi svete maše, po obhajilu!

Teotim.

Gori nad zvezdami...

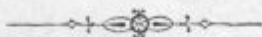
Gori nad zvezdami najdemo zopet one, ki tukaj so nas zapustili, v boljšem življenju se združimo z njimi, kjer se vso večnost ne bomo ločili.

Sreča popolna tam gori nas čaka, ki smo na zemlji zastoj je iskali; kar nam nejasno je bilo in skrito, v luči Vsevednega bomo spoznali.

Jasni postanejo zdaj neumljivi vzroki, zakaj smo na svetu trpeli; čudežna pota neskončne Modrosti, božje skrivnosti tam bomo umeli.

Upanjejenja nad zvezdami gori, večna napoči pa doba plačila, v svitu Neskončnega, v rajskem objemu duša bo vživala le in — ljubila,

Limbarski,

Molitvena družba večnega križevega pota¹ v čast bridkemu trpljenju Jezusa Kristusa in v tolažbo ubogim dušam v vicah,

postavno ustanovljena v frančiškanski cerkvi sv. Leonarda v Novem mestu z dovoljenjem čast. provincijalata 12. jan. 1899, visokočast. kn. - šk. ordinarijata ljubljanskega, 18. jan. 1899 in prečast. frančiškanskega generalata v Rimu, 20. jan. 1899.

Namen molitvene družbe.

A. Splošni namen je, da bi udje te družbe, razdeljeni v skupine ali rože, po 30 oseb na mesec ali na teden po 7 oseb, pogosto molili sv. križev pot, vsaj enkrat v mesecu, oziroma v tednu, s hvaležnim srcem premišljevali bridko trpljenje Kristusovo in žalostne Matere božje Marije ter s tem zaslužili sebi in drugim vedno več in več milosti.

B. Posebni namen je: 1. zadoščevati za krivice, katere se delajo Bogu, trpečemu božjemu Srcu Jezusovemu in žalostne Matere božje; 2. prositi, da bi se grešniki spreobrnili; 3. zadoščevati za uboge duše v vicah s tem, da se jim darujejo sv. odpustki; 4. prositi za povišanje sv. katoliške cerkve.

Sprejem v družbo.

V molitveno družbo sprejema njen voditelj, istodobni predstojnik tretjega reda sv. Frančiška v Novem mestu, ali kak drug od njega pooblaščen duhovnik v kakem drugem kraju, kjer se to želi. Voditelj sme določiti tudi svetne osebe, katere nabirajo

ude ter njihova imena pošiljajo voditelju družbe, da jih napiše v družbeno knjigo.

Odpustki in predprave.

Razun obilnih popolnih in nepopolnih odpustkov, katere je podelila sv. cerkev vsem vernikom za sveti križev pot, se morejo udje te družbe udeležiti tudi vseh popolnih in nepopolnih odpustkov nadbratovščine v tolažbo ubogim dušam v vicah, katera je v Rimu v cerkvi sv. Marije v Monteroni. Ker je bila molitvena družba 16. marca 1899 tej nadbratovščini pridružena, postane vsak, kadar se sprejme v družbo križevega pota, tudi obenem ud omenjene nadbratovščine v Rimu.

Odpustki:

1. Na dan sprejetja. 2. Praznik rojstva našega Gospoda Jezusa Kristusa. 3. Sveti Trije Kralji. 4. Praznik sv. Rešnjega Telesa. 5. Brezmadežno spočetje. 6. Rojstvo. 7. Oznanenje. 8. Očiščenje. 9. Vnebovzetje Marijino. 10. Prikazanje sv. Mihaela nadangela (8. maja). 11. Praznik sv. Mihaela (29. sept.). 12. Sv. Jožef, rednik Jezusov (19. marca). 13. Varstvo sv. Jožefa (3. nedeljo po Vel. noči). 14. Sv. apostolov Petra in Pavla (29. jun.). 15. Vernih duš

¹ Ta »družba« je bila letos enkrat v »Bogoljubu« že omenjena. Tukaj so zdaj njena pravila.

Človek — kakor seno so njegovi dnevi;
kakor poljska cvetica tako odcvetè ...
Ps. 102, 14.

dan, 16. En dan vsakega meseca. (Da se dobe ti odpustki, treba razen spovedi in sv. obhajila obiskati katerokoli cerkev ali javno kapelo in moliti po namenu svetega očeta. Popolne odpustke ob omenjenih praznikih je mogoče dobiti ali na dan praznika ali pa v osmini njegovi.) 17. Ob smrti uri, kdor se skesano spove in vredno prejme sv. obhajilo, ali če to ni mogoče, vsaj v srcu kliče presveto ime Jezusovo, če ga ne more z jezikom izgovarjati.

Postajni odpustki.

Udje te molitvene družbe morejo dobiti tudi vse odpustke, katere dobijo verniki, ki obiskujejo določene dneve postajne cerkve v Rimu, ako obišejo oni dan katerokoli cerkev ali javno kapelo in molijo po namenu sv. očeta. Z odloki Pija VI. 9. julija 1777, in Leona XII. 28. februarja 1827 so za to določeni dnevi:

Popolni odpustek po opravljeni spovedi in sv. obhajilu na praznik Rojstva Gospodovega pri tretji maši in potem ves dan, na velikonočni četrtek, velikonočno nedeljo in Vnebohod Gospodov.

Sv. maše:

V frančiškanski cerkvi v Novem mestu se daruje v mesecu novembru vsak dan ob 6. uri sv. maša za verne duše v vicah in med sv. mašo se moli sv. rožni venec in lavretanske litanije. Na praznik molitvene družbe, to je: Najdenje sv. križa (dne 3. maja), Povišanje sv. križa (14. sept.), Sedem žalosti Marijinih (petek pred cvetno

nedeljo in tretjo nedeljo v septembru se daruje sv. maša z blagoslovom za žive in mrtve ude družbe. Vrh tega je tiho nedeljo in prvo nedeljo v novembru po litanijah sv. križev pot).

Druge predprave:

Vsak mašnik, četudi ni vpisan v molitveno družbo, kadar mašuje pri družbenem oltarju Srca Jezusovega v frančiškanski cerkvi za umrle ude, more njej nakloniti popolni odpustek.

Opomini udom.

Mašniki, ki so udje te družbe, se prosijo, da naj enkrat v letu sami mašujejo za žive in mrtve ude; drugi pa, da naj dajo za eno sv. mašo za vse verne duše v vicah. Kdor pa ne more dati za sv. mašo, pa naj da prostovoljni prispevek za svete maše, ki se naj pošlje vodstvu družbe, ali prejme sv. zakramente ter moli sv. rožni venec ali sv. križev pot. — Vse te dolžnosti ne vežejo pod grehom.

Poziv!

Ker premnogim ni mogoče v cerkvi moliti sv. križevega pota, zadostuje, da imajo takoiimenovani postajni križ (vodstvo III. reda jih preskrbi, blagoslavlja in razpošilja) ter molijo 20 očenašev, češčenamarij in čast bodi. Ako pa imajo tak postajni križec, lahko molijo sv. križev pot doma, na potu ali kjerkoli hočejo. Zato pristopajte v obilnem številu v to prekoristno, a premalo poznano družbo!

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

4. Sveto obhajilo.

O zlati dan, najlepši dan življenja,
iz duše dna pozdravljen tisočkrat!
Ti srečni cilj si vsega hrepenenja,
ti... si nebeško lep, bogat.

Tako lep in bogat in srečen, kot le more
priti z nebeške ženitnine božji svat, pa naj

bo sveto obhajilo ali prvo ali zadnje ali vsakdanje. Saj se ne zave človeška duša pri nobenem zakramentu tako zelo svojega visokega pokolenja in svetega cilja kot tod, kjer se telo Gospodovo res uživa, njegova kri res pije in se daje duši poroštvo prihodnje slave. Tod Bog dá človeški duši vse: samega sebe, svoje zasluge, svoj raj.

O salutaris hostia,
 quae coeli pandis ostium:
 O zveličavna hostija,
 v nebo odpiráš vrata nam!

Na stežaj pa seveda ljubi krščanski mladini, ki jo je Gospod še posebej tako iskreno povabil k sebi: »Pustite otrokom k meni priti in nikar jim ne branite, zakaj takih je božje kraljestvo.: (Luk. 18, 16.) Otrok in sveto obhajilo spadata skupaj kot drag gost in blag gostitelj, kot rosa in cvet, kot zlato in biser; po človeško povedano: drug drugemu dajeta ljubeznivost in prisrčnost. »Kaj namreč je njegova dobrota in kaj njegova lepota, če ne žito izvoljenih in vino, iz katerega poganjajo device?« bi rekli osobito še o otrocih s preprokom Caharijem (9, 17). In si li more misliti tudi najskrbnejši vzgojitelj pri vzgojnem delu še kaj popolnejšega, kot je to: njegov gojenec že v umrljivem telesu najtesneje zedinjen z Bogom? Kako svet učenik stopi na tvoje mesto, o dragi vzgojitelj, kako skrbán vodnik, mogočen svaritelj in milosti bogat plačnik! Pri tebi je gojenec pač užival mano poučenja v puščavi življenja, ta Vzgojitelj ga pa živi s kruhom življenja, zamaknjenega v zemeljski raj; ti si ga pač popil in svežil z virom molitve, ta božji Gost ga pa opraviči zastoj po veri v njegovo kri. (Rim. 3, 25.) Nekoč je smrtni angelj ohranil pri življenju vso prvorojeno mladino tistih izraelskih hiš v Egiptu, kjer so imeli zaznamovano naddurje z jagnjetovo krvjo; danes pa ohranja prvorojence božje, krščansko mladino, v življenju nedolžnosti kri božjega Jagnjeta v svetem obhajilu. To je pomen, ki ga ima sveto obhajilo kot vzgojno sredstvo. Ta zakrament je hrana in bramba duš, pa tudi hrana in bramba vzgoje: gojencev in vzgojiteljev. »Blagor človeku, katerega ti poučuješ, o Gospod, in ga učiš svojo postavo!« (Ps. 93, 12.) Vzemí solnce nebu in vzel si zemlji vse; vzemi krščanski vzgoji sveto obhajilo in vzel si ji solnce. »Sveto obhajilo je tu edino in vse,« je imel navado reči modri don Bosco.

Dve reči želimo kar najgorkeje pripočiti krščanskim staršem, da bodo mogli

reči, da je njih vzgajanje res evharistično, to je: prešinjeno vere in ljubezni v Jezusa, skritega v sveti hostiji: najzgodnjeje začnite otroke učiti, da bodo verovali in ljubili to presveto skrivnost, in drugo: k prvemu svetemu obhajilu naj gredo otroci zgodaj in potem obilokrat, znabiti vsak dan.

Vsa detinska vzgoja otrokova mora biti pravzaprav le priprava na prvo sveto obhajilo. »Delo je namreč veliko, zakaj ne pripravlja se prebivališče človeku, ampak Bogu.« (I. Kron. 29, 1.) Kakor magnetna igla vedno kaže proti severu, pa jo kloni drugam, kamor drago: spet bo šinila v svojo smer, da ji le daš prostost; tako mora tudi pri vzgoji vsaka misel, vsak nagib, vsako vzgojno sredstvo kazati na tabernakelj, pripravljati na prihod Gospodov. Če je otrok pohleven in priden, razveseli ga večkrat z mislijo, kako ga bo Jezus vesel, ko pristopi prvič k svetemu obhajilu; če je otrok poreden, nevoščljiv, poželjiv, pretresi ga večkrat z mislijo: »Takle si, pa bo moral Bog priti v tvoje srce!« To speče in se zapiči in vzbuja strah božji, začetek modrosti. Jutranjo molitev, marljivost v šoli, bogoljubnost v cerkvi, vztrajnost pri delu, potrpežljivost z bližnjim, čistost v samoti, bogatenje na dobrih delih — vse naj podpira ena misel: Bog pride k meni! Otrok naj čuti iz vsega govorjenja očetovega in materinega, iz prepovedovanja in zapovedovanja, iz poučevanja in nadzorovanja, iz hvale in graje staršev in ne najzadnje iz zgleda svojega vzgojitelja, iz njegovih skrbi in molitev to: dan svetega obhajila bo zame nekaj velikega, prevzišenega in svetega. Kako bo Jezus vesel, če bo našel v meni miren in čist dom; kako bom jaz nesrečen, če bom nosil v sebi užaljenega Boga! In če bi se zdaj greha navadil in bi ga še potem ne pustil — kako bo Bog prebival v meni? O ta in taka resnoba, če jo vzbudi modri vzgojitelj s spominjanjem na sveto obhajilo v otroški duši prav zgodaj, nič ne škodi; cement je to pri gradbi božjega templja, ki naj bo zidan iz solidnega blaga, ne pa samo za danes in

jutri in le za vedro nebo otrokovega jutra, ampak tudi za temne poldneve in viharne noči, ki še znajo priti. Koliko hudih kalí tak spomin zatrè, koliko nevarnosti obvaruje, na dobro vleče, če še nič ne omenimo tolažbe, ki jo daje upehanemu vzgojitelju: Saj se ne trudiš le za otroka, delaš tudi za Boga. In Gospod bo rad sodeloval z mogočnimi milostmi pri takem vzgojnem poslu, če je prešinjen evharističnega duha izza otrokovih detinskih dni, zlasti v teh silnih, mladini sovražnih naših časih.

bella premunt hostilia,
da robur, fer auxilium:
hrumí naval sovražnih sil,
ti moč nam daj in daj pomoč!

In Gospod nam je res že dal veliko pomoč v rešitev mladine tega zagatnega veka, tako ljubeznivo in sveto pomoč, kakršne so bili deležni prvi rodovi krščanstva: Jagnjeta bliže k dobremu Pastirju, jagnjeta v naročje dobremu Pastirju! Namestnik Kristusov, sveti oče Pij X. blagoslovljenega spomina, so izdali l. 1910. dné 8. avgusta odlok, obvezen za ves katoliški svet: z otroki takoj k svetemu obhajilu, da le pridejo v leta spoznanja, to je: nekako s 7. letom, ko začno misliti in razločevati med dobrim in hudim. Od tega časa dalje imajo otroci dolžnost, prejemati sveto obhajilo, in starši dolžnost, pustiti jih k svetemu obhajilu. Izgovor: »Še ni zadosti poučen,« nič ne velja. Za prvo spoved in za prvo sveto obhajilo ni potrebno popolno in temeljito znanje verouka. Zadostuje že, da pozna otrok po svojem razumu neobhodno potrebne skrivnosti svete vere, da razločuje posvečeni kruh od navadnega kruha in da pristopi k svetemu obhajilu s tako pobožnostjo, ki je primerna njegovi starosti.

S tem odlokom so dali sveti oče Pij X. neizrečeno dragocen vzgojni pripomoček v porabo krščanskim vzgojiteljem. Prej je bila ta navada, da so pristopali otroci k prvemu svetemu obhajilu šele 10—12 let stari ali še čez. To ni bilo primerno. Naravno je bilo, da nedolžnost v otrocih ni

imela več hrane za notranje življenje, ker je bila odtrgana od Zveličarjevega objema. In to je bil tudi vzrok, da je mladina, oropana te močne obrambe in izpostavljena tolikemu zalezovanju, izgubila dušno čistost in zabredla v pregrehe, že preden je okusila to sveto skrivnost. To mora biti odslej drugače. Otroci naj bi se koj iz mladih let združevali z Jezusom Kristusom, živeli njegovo življenje ter dobili obrambo proti nevarnostim popačenosti. To hoče ta mili, vsem krščanskim vzgojiteljem tako ljubi papežev odlok: popačenost otrok za branjevati z zgodnjim svetim obhajilom, ne pa šele zdraviti jo s poznim svetim obhajilom.

Da bo pa že prvo sveto obhajilo otrok pri tej nežni starosti navzlic temu prav vredno, morajo pa seveda starši prav pridno pomagati, ko se otrok pripravlja na prvo sveto obhajilo. Že prvo naznanilo otrokovo: »Jaz pojdem pa letos k prvemu svetemu obhajilu — so gospod rekli!« naj sprejmejo starši z odkritosrčnim veseljem. Potem pa takoj na delo! Kapelico otrokovega srca je treba prenoviti in preslikati, da bo ljubi Zveličar vesel, ko pride vanjo. Seveda mora najprej iz nje vsa nesnaga, ki ima znabiti ondi svoje zakotje: mislimo poglavitno napako otrokovo (ali pa jih je še več). Če se ta mrčes zdaj ne odpravi, težko se bo kdaj kasneje. Na boj z njim, oče in mati! Vsak dan spomni otroka zjutraj: »Moj sinček, moja hčerka, danes pa le prav pozoren (pozorna) bodi, da te in te ... napake več ne storiš! Iz ljubezni do Jezusa se premagaj!« Morda je ta mrčes upornost, ležnivost, izmikanje ali karkoli te baže. Tako pazi, ti mati, na to poglavitno napako otrokovo in jo preganjaj, kakor bi imel otrok jutri umreti. Vadi pa otroka istočasno tudi v nasprotnih čednostih: iz ljubezni do Boga naj uboga na prvi klic ali ukaz, iz ljubezni do Boga naj zvečer sagemasebe obtoži, iz ljubezni do Boga naj popusti kako priljubljeno jed, dá ubogajme itd. Za druge čednosti (vero, upanje, ljubezen, gorečnost, izpokornost) bo že poskrbel šolski pouk; boj zoper poglavitno

napako in za najpotrebnejšo čednost pa mora prevzeti domača vzgoja. Ni treba razlagati, zakaj. Katehet jih ima znabiti sto, ti imaš pa enega.

Ravnotako ni treba menda posebe poudarjati, da zlasti mati pazi na to, da bo otrok redno obiskoval šolski pouk za prvo sveto obhajilo; pa ga tudi doma včasih pozprašaj, koliko razume in kaj ne; pa obilnejše moli z njim: vse, kakor pri pripravi na sveto birmo in na prvo sveto spoved. Eno pa tod posebno priporočamo; ne vemo, če se bo našla za to še kje drugod ugodnejša prilika. Ta čas, ko se otrok pripravi na sv. obhajilo, naj se navadi, da vsak dan o b i š č e v c e r k v i N a j s v e t e j * e. Četudi na še tako kratek čas: da se le ljubemu Zveličarju malo pokaže. Kratke molitvice za to počestčenje se nauči vsak, še tako glup otrok. »Hvaljeno in češčeno naj vedno bo...« ali vsaj »Čast bodi...«, ali »O presveto Srce Jezusovo,« ali apostolsko vero ali vrstico svetega rožnega venca ali kak pobožen vzdihljaj. Saj ni ležeče na tem, kaj in koliko; na tem je ležeče, da se otrok spomni redno vsak dan božjega Sa-

motarja v tabernaklju, ki misli nanj in moli zanj, pa se mu pokloni. Kako je božjemu Zveličarju tak obisk všeč! Skrivnostno jemlje malčke v svoje naročje, objema jih, roke poklada nanje in jih blagoslavlja. Nobena mati ne bi smela biti toliko mrzla, da ne bi od svojih otrok-prvoobhajancev strogo zahtevala teh svetih obiskov. Če so pa že iz šole v navadi, pa naj bi tuinsem povprašala: Ali greste vsak dan vsi Jezusa obiskat? Otroci naj vedo, da se starši zanimajo za to lepo versko vajo. Koliko koristi za deco, če se je privadi za celo življenje! Vsebolj bo živela v pričujočnosti božji, vsebolj obžalovala prestopke, vsebolj se utrjala v dobrem. Za prvoobhajance pa to pravimo: Če je tisoč in tisočkrat preizkušena resnica, da prejmejo pri prvem svetem obhajilu prav posebne milosti vsi otroci, ki so dali Gospodu vredno gostišče, potem prejmejo milosti izredne stanovitnosti in svetih poklicev tisti, ki so bili vsak dan pred prvim svetim obhajilom Gospodovi prijateljski pred tabernakljem. Mati, pomni to! In ravnaj po tem. (Dalje.)

Dobrodelni shod v četrtek 27. septembra v Ljubljani

se je izvršil prav lepo. Samó v cerkvi bi bilo smelo biti malo več ljudi, kakor jih je bilo. Pa seveda z dežele niso mogli ljudje skoro nič priti, ker so bili ravno takrat skoro vsi dohodi v Ljubljano zaprti, Ljubljanci pa so v delavnikih večinoma vsak pri svojem delu: v šoli, pisarni, tovarni, kuhinji itd. Zborovalna dvorana pa je bila vendar cel dan polna.

Zborovanja so se udeleževali gospod knezoškof (cel dan), dalje deželni predsednik grof Attems, ljubljanski podžupan dr. Triller in še več odličnih oseb.

Govori so se vrstili, kakor napovedano: 1. dr. Zdešar: N r a v n a p r o p a d l o s t in sredstva zoper njo. Gosp. govornik je omenjal posebno štirih grehov, ki jih

bo treba s posebno silo zatirati: preklinjanje, tatvino, pijančevanje in zlasti nečistovanje. — 2. Sodni svetnik Milčinski je govoril o pokvarjenosti mladine in kako ji priti v okom. — 3. Župnik Anton Mrkun o skrbi za vojne sirote. — 4. Ravnatelj trgovske šole Ivan Šubic je imel važno predavanje o skrbi za invalide. — 5. Dr. Kreka ni bilo na shod, ker se je mudil takrat v zadevi naše bodoče jugoslovanske države na Hrvaškem in v Dalmaciji. Namesto njega je povedal nekaj naš urednik o skrbi za slepce in druge invalide, ki so raztreseni po bolnišnicah po celi Avstriji in mnogokrat zelo zapuščeni. — 6. Učiteljica Marija Štupca je govorila o ž e n s k e m v p r a š a n j u :

kakšen je poklic ženske v življenju in kako se mora nanj pripravljati. — 7. Odvetnik dr. Fr. Pavletič pa je govoril o beguncih, kako se jim mora pomagati, ne sedaj, ko so od doma, marveč potem, ko se vrnejo domú. Dokazal je, da je dolžna država povrniti jim vso preračunljivo škodo in nazaj postaviti jim domove in cerkve ter da se mora začeti že zdaj pripravljati na to.

Na koncu govorov so bile sprejete primerne resolucije ali sklepi. — Vsi govorji z resolucijami vred bodo natisnjeni v »Dobrodelni knjižnici«, ki jo izdaja društvo »Dobrodelnost« (stane na leto 6 kron).

Zdaj se gre pa seveda za to, da se storjeni sklepi tudi izvrše. In tudi to se bo zgodilo, kolikor bo le mogoče. Nekaj se je že zgodilo, in sicer:

1. Osnoval se je (kot odsek društva »Dobrodelnost«) velik vseslovenski odbor za preskrbo invalidov. Ta bo skrbel, da invalidom pomaga do njihovih pravic, ki jim jih država sicer zagotavlja, ki jih je pa časih zelo težko dobiti; ali pa jim bo pomagal priti do primernega zaslužka, službe, dela itd. — Glavni odbor bo v Ljubljani; ustanové naj se pa podobni odbori tudi na Štajarskem, Koroškem, Goriškem in Tržaškem.

2. Osnoval se je (kot odsek društva »Sveta vojska«) poseben odbor z ope

nenravnost. Ta odbor obstoji zaenkrat samó v Ljubljani; sodelovale bodo pri njem članice »Elizabetne družbe«, ki so se v Ljubljani ravnokar ustanovile (kot ženski oddelek »Vincencijeve družbe«). Naloga tega odbora bo nadzorovati in odpravljati nespodobne slike, razglednice, glediške predstave (kino), nespodobno nošo in podobno nesnago.

Dobrodelnost je danes potrebna povsod. Zato je vse hvale vredno, kar se sliši, da se bo tudi po drugih deželah izven Kranjske začelo bolj delati za to in hočejo imeti tudi tam svoje dobrodelne zavode: 1. V nekem mestu na Štajarskem se bo hiša, ki je bila last nekega padlega vojaka, porabila v dobrodelne namene. — 2. Korošci želijo napraviti sirotišnico v št. Jakobu v Rožni dolini. — 3. Na Goriškem se zaenkrat ne dá narediti nič. Upanje pa je, da se bodo tudi na Tržaškem zganili in poskrbeli kaj za slovenske sirote in invalide.

Mi vse te naprave in namere toplo pozdravljamo ter prosimo bralce »Bogoljuba« iz dotičnih pokrajin, kadar bo prišlo do njih povabilo za podporo tem novim zavodom, naj jim radi priskočijo na pomoč.

Naj živi in cvete krščanska dobrodelnost vsepovsod!

V pobožno molitev se priporoča

č. g. dr. Janez Evangelist Krek.

Slišali ste gotovo, da je g. dr. Krek umrl dne 8. oktobra pri svojem prijatelju g. župniku v Šentjanžu na Dolenjskem in da je bil v soboto, 13. oktobra pokopan v Ljubljani z največjo slovesnostjo.

Dr. Krek je bil nenačuden mož, kakršnega ne srečate za vsakim voglom. Bil je čudovito nadarjen. Brez dvoma najnadarjenejši Slovenec; pa tudi večji narodi imajo malo takih. Bil je govornik, pisatelj in pesnik. Imel je silno širok in

globok pogled v življenje. Vedel vam je govoriti o vsem, in sicer si slišal od njega reči, ki jih nikjer drugod nisi mogel slišati. Kdor je z njim kaj več občeval, je moral občudovati njegovo duhovitost in dovtipnost. Duhovite primere in razborite šale so se mu časih kar vsipale iz ust. — Seveda nadarjenost še ni nobena zasluga, ampak le dar božji.

Krek pa svojega talenta ni zakopal. Učil se je z veliko lahkoto, pa se je tudi

veliko naučil. Znal je vse slovanske jezike, razen tega nemško, italijansko, francosko in angleško. Madžarščine se je pa naučil že zdaj med vojsko, in rad je kako madžarsko povedal prav s pristnim madžarskim naglasom. Razen tega je bil podkovan v bogoslovju, modroslovju, socijologiji in drugih vedah kakor malokdo. — A tudi znanje samo še ne pomaža veliko; treba ga je tudi uporabiti.

In dr. Krek je svoje velike zmožnosti in ogromno znanje pridno porabljal drugim, celemu narodu in človeštvu sploh v prid.

Rojen je bil na Sveti dan leta 1865. pri Sv. Gregoriju nad Sodražico, kjer je bil njegov oče učitelj. Pa na njem ni bilo nič gosposkega; bil je pristen sin ljudstva. Dolgo časa je nosil le škornje; dežnika ni nikdar imel, ure ni nosil, jedel je doma le z leseno žlico in se umival le iz ilnate posode. V tej njegovi skrajni priprosti bi bilo prav, da bi ga posnemali mi vsi, posebno pa še starši, ki svoje otroke pačijo že v mladosti z vsemi nepotrebnošmi (uro itd.). Oče je bil potem premeščen v Komendo pri Kamniku, kjer je tudi umrl. Nato se je mati preselila v Selca nad Škofjo Loko, kjer je bil oče doma. Selca in selško dolino je imel Krek za svoje pravo domovje. Kako je bil navdušen za to svojo selško dolino in selške hribe in kako rad je zahajal nanje: na Pertovč, v Dražgoše, v Sorico, na Ratitovec in Jelovico! Hodil je najraje po kakšnih kozjih stezah, po skalovju in grmovju, da so ga spremljevalci, ki jih je pogosto imel pri sebi, težko dohajali. Kako je ljubil življenje preprostega ljudstva in vse, kar je domačega, kako se mu je znal prilagoditi, kako rad je z možmi pomoževal, rad k njim k mizi prisedel, kako rad zapel kako domačo, posebno rad tisto o selških furmanih, ki vozijo doli po dolini...

V mašnika je bil posvečen leta 1888., potem je pa še štiri leta na Dunaju študiral. Torej je bil duhovnik 29 let, javno deloval pa 25. V teh 25 letih je prehodil slovensko domovino nešteto krat od enega

konca do drugega; govoril na nešteto shodih ne le po Kranjskem, marveč tudi po Štajarskem, Koroškem, Primorskem, tudi med beneškimi Slovenci, po Hrvaškem, v Dalmaciji, na Dunaju, v Pragi in drugih mestih in na nemškem Vestfalskem. Povsod je učil, dvigal, bodril k napredku na verskem, narodnem, izobraževalnem, gospodarskem in političnem polju. Naša zelo razvita gospodarska in izobraževalna organizacija (posojilnice, mlekarne, gospodarska in izobraževalna društva) je v prvi vrsti njegovo delo. Sodeloval je pa skoro pri vseh delih za javni blagor. Brez Kreka se je težko kaka večja reč začela.

Največji ugled in hvaležnost vseh zavernih Slovencev pa si je pridobil s tem, da je letos vse jugoslovanske poslance v državnem zboru združil v en klub in da je ta klub dne 30. maja izjavil pred vsem svetom, da Slovenci in Hrvati nismo nikakor več voljni hlapčevati Nemcem in Madžarom, marveč hočemo biti svobodni in samostojni, imeti svojo lastno jugoslovansko državo pod žezlom avstrijskega cesarja, in da hočejo poslanci za to zastaviti vse svoje moči.

Vojske ni bil prijatelj, kakor noben pameten človek biti ne more. On ni vpraševal, kaj je visokim gospodom tam zgoraj všeč, ni nikdar iskal njih naklonjenosti, marveč je zastopal vedno le ljudsko in narodno stališče. Kaj je našemu ljudstvu in našemu narodu v korist, to je bilo zanj merodajno. In to je, kar mu moramo šteti v posebno čast. Bila je velika krivica, ko so mu nekateri hudobni jeziki očitali, da je on kriv vojske (!) ali da ni prijatelj kmeta, Ravno narobe je res.

Njegov delokrog, odkar je bil izvoljen za poslanca, je bila bolj politika in gospodarstvo, ne toliko strogo duhovsko delo. Vendar je pri vsem tem tudi dušnopastirsko precej deloval. Omenimo samo njegovo misijonarjenje med slovenskimi delavci na Vestfalskem in njegove obširne »Zgodbe sv. pisma«, ki jih je prevzel po rajnem dr. Lampetu. Koder je imel politi-

P. STANISLAV ŠKRABEC
ZLATOMAŠNIK

čen shod ali je bil na obisku pri kakem duhovskem prijatelju, je navadno tudi pridigal; za pridigo je bil pripravljen, kadar si hotel; časih je tudi spovedoval. Cerkvi katoliški je bil vdan s celim srcem in njena čast in korist mu je bila vedno pred očmi. »Bogoljuba« je rad vzel v roke, kadar ga je dobil predsé; večkrat je povedal, da je z njim zadovoljen, bil vesel velikega številca naročnikov, pohvalil Elizabetine pesmice in drugo. Tudi Marijine družbe je čislal in spoznal njih važnost.

Dr. Krek je bil bogonadarjen človek, da ga mu ni para. Noben človek pa seveda ni vsestransko popoln. Tudi on je imel svoje posebnosti, ki niso bile vsem všeč. Časih nam je bil res nerazumljiv. Bil je čudovit ne samo po zmožnosti in delavnosti, ampak tudi v prenašanju težav. Da bi bil kdaj sam sebe zagovarjal in branil, tudi če se mu je krivica godila, k temu ga ni nikdo pripravil. Zato je imel časih nasprotstvo, ko bi ga po mislih njegovih prijateljev ne bilo treba. Bil je velik tudi v trpljenju.

To mu pa mora vsak, tudi nasprotnik, priznati, da je bil skrajno nesebičen in požrtvovalen. Iskal ni ne časti, ne denarja, ne lastne zložnosti. Škof so mu ponudili pred leti visoko cerkveno odlikovanje, postal bi bil lahko prelat, pa je kratkomalo zavrnil. Denarja pa — to je splošno znano — dasi bi se ga bil lahko pošteno nabral, ni imel nobenega. Časih sta z dr. Korošcem, ki ga diči ista lepa lastnost, na Dunaju komaj skupaj spravila za večerjo; drug drugemu sta posojala, da

sta se za silo pretolkla. Ob njegovi smrti so menda pri njem našli — par kronic. Pač pa je drugim neštetim pomagal do boljšega kruha in v vsakršnih potrebah. Živel je v resnici za druge in za cel narod, ne zase. Koliko noči se je prevozil neprepanih! Štiri noči že nisem bil v postelji, je dejal nedavno.

Bil je zelo krepkega zdravja in prenesel je mnogo. Več let je bil abstinent, tudi pozneje je le redkokdaj kaj malega pil — le fajfo je preveč ljubil; ta je bila njegova vedna družica. A njegova neugnanost delavnosti, njegova brezobzirnost do samega sebe — ko je že čutil, kako je slab, pa se ni prav nič varoval, — in pa bridkosti, ki so ga zadnja leta zadevale, vse to ga je pokopalo v 52. letu življenja...

Ker je delal za cel narod, zato mu je tudi cel narod dolžan hvaležnost. Pogreb njegov je bil velikansk in spomenik na njegovem grobu bo lep. A več vrednosti kot vse to ima zanj dušna pomoč. Molilo se je zanjga že tudi veliko. In če bo Bog sodil ljudi po dobrih delih — in res jih bo po tem sodil, saj je sam rekel: lačen sem bil in ste mi dali jesti, nag sem bil in ste me oblekli... in če bo sodil po prestanem trpljenju, potem smo trdno prepričani, da mu je bila sodba mila. Ker pa Bogu v roke ne moremo gledati, zato je naša dolžnost, da pridno krasimo njegov grob s cvetjem molitve, dobrih del in svetih odpustkov...

Bog Ti daj, Janez Evangelist, večni mir v Bogu!

Kongregacija bratov krščanskih šol.

Svetovna vojska uničuje orjaške tvorbe vrednote; kar neprecenljiva pa je škoda, ki jo trpi vsled nje naša slovenska mladina na umski in na srčni ali нравni izobrazbi. Umska in srčna izomika na katoliški podlagi nam donese edino pravo kulturo (omiko), kulturo sreče za ta in oni svet v nasprotju s publico moderne kulture, ki pomaga razbesnelemu človeštvu le

podaljševati boj strasti, ki mu pravimo »svetovna vojska«. Zato se mora unemati srce vsakega slovenskega katoličana za vse one naprave, katerih namen je bistriti našemu tako strahotno preskušanemu ljudstvu glavo in blažiti mu srce. Poleg dobrega časopisja, izobraževalnih društev, Marijinih kongregacij in podobnih naprav utegne prinesiti v doglednem času našemu

ljudstvu veliko blagoslova tudi kongregacija bratov krščanskih šol. Naj povem o njej nekoliko misli z namenom, da vzbudim v mnogih srcih slovenskih mater in očetov, pa tudi ljubečih bratov in sestra zanimanje za to kongregacijo, hočem reči: praktično zanimanje, v katerem bi si prizadevali pripraviti svojega sina, ozir. bratca ali prijatelja za vstop v kongregacijo šolskih bratov. Saj s takim prizadevanjem pomagata le dobremu Zveličarju samemu, ki vabi mladino, češ: »Pustite male k meni in nikar jim ne branite, zakaj njih je nebeško kraljestvo.« Velja pa pospeševalcem kongregacije šolskih bratov, četudi le posredno, tudi obljuba velikega preroka Danijela: »Oni, ki poučujejo mnoge v pravičnosti, se bodo svetili kakor zvezde na nebu.«

Sicer je letos že pozno za to zadevo — slovenski gojenci šolskih bratov, med njimi šest iz ljubljanske okolice so odšli na Dunaj 28. avgusta — a opozoriti hočem nanjo že zdaj zato, da imajo stariši in njihovi sposobni dečki dovolj časa za informacijo (poizvedovanje) o šolskih bratih, pa tudi za primerno pripravo dečkov, v prvi vrsti z lepim vedenjem, pokorščino do predstojnikov in gorečnostjo v službi božji.

Ustanovitelj Kongregacije šolskih bratov je sveti Janez Krstnik de la Salle (de la Sal), ki je bil rojen l. 1651. v mestu Reimsu na Francoskem. Postal je duhovnik in kanonik pri stolni cerkvi domačega mesta ter se je odlikoval z veliko učenostjo, pobožnostjo in gorečnostjo za zveličanje duš. Videč velikanske nevarnosti, katerim je bila ravno tisti čas izpostavljena mladina v dušnem in telesnem oziru, je sklenil pomagati. Leta 1680. je položil temelj svoji redovni družbi. Da bi se mogel posvetiti visoki nalogi z apostolsko gorečnostjo, se je odpovedal svoji časti kot kanonik, razdelil je vse premoženje med siromake in je napravil s prvimi dvanaajsterimi brati svete redovne obljube. Vse se je čudilo po mestu, ko je hodil sin plemenite rodbine v preprosti redovni

obleki v šolo, da poučuje otroke. Pod njegovim modrim vodstvom se je kongregacija hitro širila, četudi ne brez velikih težav in zaprek. Po 40letnem delovanju, polnem žrtev pa tudi čudovitega blagoslova, je umrl svetnik na veliki petek leta 1719. blažene smrti. Papež Leon XIII. so ga leta 1900. proglasili za svetnika in njegov praznik obhaja vesoljna cerkev 15. maja. Cerkevno priznanje je zadobila kongregacija s posebno papeško bulo (pismom) l. 1725., tekom let pa so jo obogatili nasledniki sv. Petra z mnogimi izrednimi privilegijami (predpraviciami).

In kakšen je namen lepe kongregačije šolskih bratov?

Po besedah ustanovitelja samega hoče kongregacija: posvetiti svoje redovne člane same, poleg tega pa v prvi vrsti krščansko vzgajati in poučevati mladino. V tej kongregaciji ne more biti noben njen član duhovnik, niti ne sme hrepeneti po duhovskem stanu. Šolski bratje vzgajajo in poučujejo mladino po ljudskih, meščanskih, trgovskih šolah, po učiteljskih, realkah, sirotišnicah itd.

Člani kongregacije izvršujejo svoje delo zastonj, iz čiste ljubezni do Boga, upajoč edino plačilo od Onega, ki je rekel: »Karkoli ste storili kateremu teh najmanjših mojih bratov, to ste meni storili.«

Člani kongregacije polagajo enostavne obljube za celo življenje. Le sv. oče morejo dati spregled ali dispenzo od njih. Večne obljube sme narediti kongreganist šele po izpolnjenem 28. letu življenja, ko je dokazal poprej svojo sposobnost z najmanj osemletnim gorečim redovnim življenjem; a poprej napravi že eno- in triletno redovno obljubo kot predhodnico.

Kongregacija ali redovna služba šolskih bratov ima dve vrsti članov: prvi delujejo kot šolniki (učitelji, profesorji, prefekti), drugi pa se posvečajo domačim opravilom, rokodelstvu ali pa kmetijstvu.

Velike so ugodnosti, ki jih prejema

člani kongregacije ob zvestem spolnovanju stanovskih dolžnosti. Saj se jim ponuja vedno prilika, da delajo, proč od nevarnosti sveta, za svoje zveličanje; po smrti pa se opravi za vsakega brata z večnimi obljubami po 300 sv. maš in preostali bratje molijo zanje sleherni dan.

Šolski bratje pa molijo tudi za starše in sorodnike svojih gojencev in članov, kakor tudi za dobrotnike kongregacije, torej tudi za one, ki si prizadevajo dovesti redu novih kandidatov, t. j. dečkov in mladeničev, ki bi hoteli sami postati šolski bratje.

Kako pa izobrazujejo bratje svoje člane za njihovo veleimenitno službo?

Kdor hoče delovati kot šolski brat, se mora izobraziti prvič kot redovnik, drugič pa za svoj poklic kot učitelj. To slednjo

izobrazbo doseže v treh stopnjah, ki se imenujejo od spodaj navzgor juvenat, novicijat in školastikat.

Nadarjeni dečki lepega obnašanja, ki so izdelali ljudsko ali meščansko šolo z dobrim uspehom in imajo odločno nagnenje za redovni in učiteljski poklic, vstopijo lahko že s 13. letom v pripravljalni tečaj, ki mu pravijo — juvenat (latinski juvenis pomeni mladenič). Ta tečaj traja dve leti, do 16. leta; v tem času razširja juvenist svoje dosedanje znanje, se uči tvarine, kakršna je predpisana za prvi letnik državnih učiteljskih, preskuša samega sebe, ali ga kliče Bog v kongregacijo ali ne, in se pripravlja za vstop v novicijat.

(Dalje.)

Doživljaji francoskega ujetnika.

Poroča dr. Anton Zdešar.

(Dalje.)

Zgodaj sem bil pokoncu. Na vzhodu se je daniło. Napočil je ponedeljek, 24. avgusta. Sveže jutro, jasen dan. Če je bil tragični dan za nekdanje Srbe »lijepi Vidov danak«, ko je na Kosovem polju Turek uničil njih svobodo, pa je imel biti zame tragični ta dan sv. Jurija 1. 1914.

Počasi je prihajalo več in več potnikov na krov. Srkali so vase sveži morski zrak in v skrbah so se ozirali v smeri, odkoder se je že kazalo provansalsko obrežje. In tam leži ta nesrečna Marseja, zavita v jutranji somrak! Kaj kriješ v sebi, o ti tuje mesto? Kaj nam prineseš, ti mladi dan?

Bolj in bolj se bližamo kraju, kjer se ima odločiti naša usoda. Na desni pustimo za seboj velikanski marsejski svetilnik »Le Planier«, na levi plavamo mimo golega skalovitega, precej visokega otoka s skoraj čisto belim kamnom. Visoko gori na vrhu se vidijo razločno topovi, razvrščeni po grebenu v enakomernih razdaljah, kakor zvesti stražniki, ki gledajo, odkod se morebiti bliža luki in mestu kakšna nevarnost. In tam pred nami, v Marseji sami, nas pozdravlja s strmega hriba doli sloveča »Notre Dame de la Garde«, »Naša ljuba Gospa na Straži«! Pozdravljena pre-sveta Devica, danes nam stoj na strani!

Nekako ob sedmih jo zavijemo v lukó »La

Joliette«. Krov je poln potnikov. Vsak hoče videti, kako se bo stvar zasukala. Vse je tiho, le tupatam se čujejo kratke, komaj slišne opombe. Na duši in na srcu vsakega leži kakor težka mora le ena misel: »Zdaj se odloči! Ali nas ujamejo, ali nas pusté naprej?«

Komaj je »Sister« ob molo dobro pritrdjena, pa že stopijo trije, štirje civilno oblečeni gospodje z nekaterimi policisti na ladjo. Po kratkem pomenku s kapitanom se gospodje takoj podajo na delo, naš španski kapitan pa izgine in ves dan ga ni bilo več na izpregled, tudi tedaj, ko so nas z ladje peljali proč v ujetništvo, ne.

Najprej zastopijo policisti vse prihode in odhode na ladiji, tako da je bila odprta samo ena pot: z gornjega krova doli pred policijskega komisarja, ki se je bil vsedel s svojim tolmačem na srednjem krovu ob nizki mizici, sodnik, ki čaka na obtožence. Poprej so bili še vso ladjo skrbno preiskali, in res so našli nekje med ladjinimi kotli skritega 16letnega fanta, ki je čisto prav slutil, kaj da ga čaka od »viteških« Francozov. »Dame naj ostanejo na zgornjem krovu, vsi moški pa po vrsti pred komisarja,« se je glasil tolmačev ukaz.

Pristopi prvi. »Vaše ime!« — »Tako in tako.« — »Koliko stari?« — »35 let.« — In komisar z risje ostrimi, svetlimi, črnimi očmi,

resastega pogleda in z malo gubico med namršenimi obrvmi, pokaže z mirno gesto: »Prosim, tu sem na levo,« in prvi je opravil! Na vrsto pride praški vseučiliški profesor dr. Sedlaček. Krasé ga že nekoliko sivi lasje in eno nožo ima umetno: »Dobro, na desno, prosim!« Tretji, eden dunajskih katehetov, Revček, šele nekaj nad trideset let, pa brez grbe in brez proteze je: »Na levo, s'il Vous plait!« — »Toda jaz sem duhovnik.« — »Prosim, na levo!« se glasi trdo kratki in kategorični odgovor. Tako izpregledamo jasno komisarjev sistem: vsi mlajši, ki niso očitno pohabljeni, bomo ujeti! In tako sem prišel tudi jaz s svojimi 43 leti — na levo, med kozle!

Čez nekaj časa pride na ladjo zastopnik vojaške oblasti, stotnik, ki je govoril precej gladko nemško. Od začetka je kazalo, da bo novi sodnik vzal vso zadevo temeljiteje v roke. Pazno je pregledoval vsako predloženo mu listino. Par laikov, oba oo. frančiškana in župnika Metzgerja je že premestil s peklenke levica na nebeško desnico. »Hvala Bogu, rešeni smo«, vzdihnemo duhovniki in še marsikdo drugi. A tu stopi črnogledi komisar k stotniku kakor živa skušnjava in mu dolgo časa in živahno nekaj dopoveduje: kaj, smo spoznavali takoj, kajti stotnik postavi vse oproščence zopet na levo stran. »Tako, zdaj je pa naša usoda zapečatená«, se oglasi nekdo, »če ne pride še kdo močnejši in pravičnejši nad oba.« Vendar smo še naprej stopali drug za drugim k strogemu francoskemu vojščaku, ker je vsak mislil in upal, da se bo znal že tako izgovoriti in izviti, da ga morebiti vendarle pusti naprej proti Genovi. Zase in za gosp. vizitatorja sem upal, da bo obveljalo, če mu povem, da sva člana Misijonske Družbe, ki je na Francoskem precej znana in popularna, in da se vračava od občnega zbora te Družbe. Toda strogi rdečehlačnik odgovori ironično: »Čudno, vsak hoče, da je bil kje pri kakšnem občnem zboru! Da je bilo ravno zdaj, ko se je vojska začela, toliko občnih zborov!« S temi besedami sva bila odpravljena.

Opoludne je bila preiskava za par ur prekinjena; gospodje so šli h kosilu, le policijska straža je ostala na ladiji. Tudi nam so dovolili v obednico. Bil je to za dolgo mescev zadnji dostojni obed, to se pravi, obed pri mizi, na stoléh, ob namiznem prtju, z nožem in vilicami. Kajti pozneje so nam služila za stol tla, za mizo naša kolena, in kaj nam je bilo treba noža in vilic, če ima človek zobe in pa deset prstov za trganje trdega mesa!

Popoludne se je preiskava nadaljevala. A stotnik je delal tako počasi, da jih še precejšnje število pri njem sploh ni prišlo na vrsto. Ker se je mudilo in je kapitan bržkone silil,

da mora odpluti, je stotnik kratkomalo odobril komisarjev imenik obsojencev. Tudi vizitator je bil že na tej črni listi. Tu nam pride srečna misel: pri sebi je imel francoski katalog (šematizem) vseh članov Misijonske družbe; tega da je treba stotniku še pokazati v dokaz, da sva res to, kar sva bila izjavila. Stotnik vzame šematizem, si da pokazati najini imeni in res, ko vidi, da je vizitator po resnici že nad petdeset let star, ga veli izbrisati z liste. Ker pa je bil vizitator vkljub svojim 51. letom še svež in mladostnega lica, pa komisar skoči k stotniku in kazoč na vizitatorja, kliče živahno: »Toda pogledjte, gospod stotnik, ta naj bo star 51 let, ta? Le pogledjte, ta, ta?« A stotnik je hotel ostati pri svoji določbi in vizitator odide prost na gornji krov med tiste, ki so smeli nadaljevati pot v Genovo. Ko hočem stopiti za vizitatorjem tudi jaz, me stotnik ustavi in pravi: »Ne, Vi imate 43 let, Vi ostanete!«

Nato se dvigne, da odide, češ, stvar je končana. Med obupanimi obsojenci se začne glasno protestiranje, da jih zenejo v ujetništvo po krivici. A stotnik odvrne razburjen: »Prav vam je!« Tudi Prusi so mojo sestro ustrelili! Ta dokaz se nam sicer ni zdel prav nič dokazljiv, ali ni bilo pomagati: sili se je bilo treba vdati.

Od 7. zjutraj pa do 5. ure popoldne se je vlekla mučna preiskava. Bile so to strašne ure. Ta negotovost, ta pogled v mrko prihodnost, v ujetništvo, ne, to se mora doživeti, drugače se ne da razumeti. Sam sem izkusil in tudi drugi so pozneje priznavali, da smo se res kar oddehnili, ko smo prišli proč s te nesrečne »Sister« in so nas peljali proti Château d'If. Mnogokrat sem si ob spominu na ta dan mislil: »Zdaj imaš vsaj nekoliko pojma, kako bo pri božji sodbi!« Često sem se obračal ta dan tudi proti bližnji marsejski stolici, ki se dviga veličastno ne daleč od pristanišča La Joliette visoko nad obdajajoče jo nizke hiše in prosil goreče dragega Zveličarja, naj se usmili mene in vseh, ki so bili z menoj. Ali zamaž: te prošnje to pot ni hotel uslišati: Hvaljen bodi in češčen, o Gospod, tudi za ujetništvo, saj so tvoja pota le ljubezen in modrost, mi pa smo kratkovidni in od danes do jutri. Prej ali slej spoznam, čemu je bil dober tudi ta čudni križ.

Možje in očetje so se poslovili od svojih žen in otrok. Da so se pri tem trgala srca, da so tekle obile in bridke solze, mi ni treba še posebe praviti. Jaz sem voščil vizitatorju srečno pot in sem bil vesel, da je mogel oditi vsaj on. »Z božjo pomočjo bom že nosil kako svoj križ,« sem si mislil, »če bi moral gledati dan na dan še njega v bedi in trpljenju, bi mi bilo še huje.«

K naši ladiji so zapeljali nato precejšen,

popolnoma plosk brod brez kakšne ograje, kakoršen služi za prevažanje premoga, kamnja in drugih tovorov v pristanišču. Prikorakala je četa vojakov s puškami čez ramo in z nasajenimi bajoneti in se prepeljala na brod, kjer so se postavili ob robu krog in krog. Težko so pri tem udarjali s puškinimi kopiti ob tla, kakor bi nas hoteli nalašč opozarjati na puške, češ, ti-le mački so za vas, če bi poskušali uteči. V svojo sredo sprejmejo nas in našo prtljago, pred brod se vpreže majhen parnik in odrinemo, — s kakšnim srcem, to si predstavljaj sam, o cenjeni čitatelj, če moreš. Gori na krovu zagledam mladega tajnika braziljanskega kardinala in mu zakličem latinski: »Izporočite, prosim, vso stvar v Rimu in storite potrebne

Ko pristanemo ob plitvem otokovem bregu, razglasi tolmač ukaz, da moramo oddati vse revolverje, nože, britve, daljnogleda, fotografirne aparate in celo palice, in vse na en kup zmetati. Preiskali so nam prtljago in čelo žepe, če smo res vse oddali, in potem hajdi na prejšnjo, gori po tesni, v skalo vsekani stezi na otokovo planoto.

Château d'If, izgovarjaj Šató Dif, je popolnoma skalnat otok pred marsejskim pristaniščem. Imenuje se tako po gradu, bolje po gradu podobni ječi za nevarne in velike politične zločince, ki jo je zidal že francoski kralj Franc I. (1515—1547). Imenovala se je poprej običajno »la Bastille du Midi«, »južna bastilja« — druga bastilja (= državna ječa) je bila na

Stari Tobija čudežno spregleda.

korake, da izpusté vsaj nas duhovnike.« Ali je kardinal za nas kaj storil ali ne, ne vem; vem le toliko, da se francoska vlada za vse posredovanje sv. stolice ni čisto nič zmenila.

Marsejska policija bržkone ni pustila mestnega moba (poulične druhalj) do ladije. Ali delavci v pristanišču, med njimi s posebno strastnimi in živahnimi kretnjami neko ženišče, so nam voščili precej glasno za »srečno pot«: »A la mer! A la mer!« »V morje ž njimi, v morje!«

Vozili smo se 8—10 minut. Med vožnjo so govorili vojaki, precej glasno in z namenom, da bi jih čuli, da je Pulj že padel, da bomo konca vojske počakali na Francoskem itd.

severu, v Parizu — in veliki in majhni politični zločinci, od imenitne »železne krinke« (masque de fer) pa doli do marsejske sodrge, ki je bila l. 1870—1871 uprizorila v mesto majhno revolucijo, so presedali za svoje politične grehe svojo pokoro v njenih temnih prostorih. Razven gradu je sedaj na otoku še hiša za čuvaja malega svetilnika, ki kaže ponoči ladjam varno pot mimo otokovih pečin, in pa majhen »buffet«, kjer se za časa miru krepčajo radovedni obiskovalci Šatodifa s potrebno papo in pupo.

Ta glasovita in razupita ječa torej je imela biti naše bivališče. Spremljajoči nas tolmač nas je tolažil: »Zdaj ste, gospodje, gostje fran-

coske republike, varovanci francoske države; tu se boste lahko vsak dan v morju kopali, ribe lovili, sploh: ne bo vam manjkalo ničesar! Tako je govoril in — lagal.

Izpred grada se je videlo krasno proti Marseji in na morje. Okoli 6. ure smo zagledali »Sister«, ki je zapustila luko in nastopila pot proti Italiji. Z robci smo ji mahali v slovo, oziroma svojim dragim na njej, kajti na ladijo in njenega kapitana, ki bi se bil moral po naših mislih krepko in vitežko potegniti za nas, so letela iz mnogoterih ust prav čudna voščila, tako da bi bila »Sister« že davno na dnu morja in kapitan in njegovi Španci že davno v trebuhih merskih somov, če bi se bila ta voščila uresničila.

Prva dobrota, ki smo jo novi gostje francoske republike užili, je bila ta, da za prvi večer nismo imeli nič večerje. Ni preostalo drugega, kakor da smo šli za večerjo — spat! In kako bi se bil po tem strašnem dnevu prilegel krepilen spanec! Ali na spanje ni bilo še dano misliti.

Ob pogledu na mračno, napol podrti zidovje pred nami, ki je imelo biti naše bivališče, se je lotevala duš obupna žalost. »Tu ne ostanem živ niti 14 dni,« mi pravi neki zdravnik. »Nož in revolver so mi vzeli, prav: si pa ob zid glavo razbijem.«

Razkropili smo se po raznih luknjah 1. nadstropja: same prave ječe brez oken. Zdaj so imele še to dobro lastnost, da so bile tudi brez duri. Prostori so bili popolnoma zane-

marjeni, po tleh vse polno odpadlega ometa, peska in razne druge nesnage. Vsak si poišče prostor, kakor more in zna. Ali kje bomo spali? Na golih, umazanih tleh? Ne, tam doli nekje pred gradom da se dobe slamnjače. Hitro odbežim na imenovano mesto, da ugrabim eno zase in eno za dr. Bayerja, če mogoče. Sreča mi je bila mila, tu leži še ena, ali tako suha in malo rejena je in po vrhu smrdi še tako strahovito po tobakovi žlindri, da par trenutkov dvomim, ali bi jo vzel ali ne. »Bog da je,« se premislim takoj, jo zadenem na rame in kakor mogoče dobro si pripraviva na njej ležišče za prvo noč. Polagoma nastane mir in vsakdo skuša zaspiti. Le nedaleč od mojega ležišča se je slišal še precej dolgo pritajen jok dunajskega duhovniškega tovariša...

Nekako ob 11. uri je moralo biti, kar se zasliši z dvorišča glasno govorjenje, trda hoja in butanje puškinih kopit ob tlak. Vojaki so, ali kaj iščejo? Kmalu stoji mala četa z nasajenimi svetlimi bajoneti tudi v nož »sobi«. Eden nosi svetilko. Poročnik šteje: »Eden, dva, trije... dvanajst jih je; dvanajst mož in štiri slamnjače: ena preveč!« »Pokoncu!« zakriče vojaki nad nas. Ker pa noče nihče prvi s svoje slamnjače, zagrabi dva vojaka bližnjo, ki jima je ležala pred nogami in jo potegneta izpod obotavljavcev. Ostale so za dvanajst ljudi še tri slamnjače, to se pravi, polovica nas je še morala spati na golih tleh. Ali trudnost je naposled premagala vse in do jutra ni nihče več motil potrebnega nočnega miru.

(Dalje prihodnjič.)

Slovo zvona.

Ste li čuli
zvonček davi,
ko je zora se zaznala?
Zazvonilo
je tak milo,
da so srca zaplakala.

Zbogom klical
je iz stolpa
našim dražestnim planinam,
rodnim krajem,
tihim gajem,
goram, hribom in dolinam.

Zbogom klical
je faranom,
sivim starčkom in mladini.
Bridki vzdih
v boli tihi
so se čuli v pokrajini:

Torej zbogom,
zvonček ljubi!
Zdaj pustiš nas osamele.
Zdaj utihneš
in izdihneš
nam na žalost fare cele.

Savinjka.

Nekaj pojasnil o „Misijonski zvezi“.

Ker večkrat prihajajo vprašanja glede »Misijonske zveze«, kako je to in to, da ne bo treba vsakemu posebe odgovarjati, naj bo tukaj podanih nekaj pojasnil:

Zakaj se je ustanovila slovenska »Misijonska zveza«?

Katoličani vseh narodov so se, hvala Bogu, začeli zanimati za misijone, kakor zaslužijo. Sicer še vedno premalo, a vendar v toliki meri, kakor doslej še nikdar. In če bo to zanimanje raslo tako kakor nekaj let sem, potem bo res nastopila velika doba pokristjanjenja sveta.

Do zadnjega časa so delali za misijone večinoma le Francozi. Ti so spravili za misijone skupaj več kakor ves ostali katoliški svet. Zdaj so se začeli na misijonskem polju pridno gibati tudi Nemci, Italijani, Španci, katoličani v Severni Ameriki in drugi.

Ker se je pa med narodi tako močno razvila narodna zavest, hoče biti kakor na drugih tako tudi na misijonskem polju vsak narod samostojen, ne da bi drugemu hlapčeval.

Francozi so imeli doslej misijonsko »Družbo za razširjanje svete vere« s sedežem v Lyonu, namenjeno pa za ves katoliški svet. Iz vseh katoliških dežel naj bi prihajal denar za misijone na Francosko in Francozi naj bi ga — sicer pravično in pošteno — vendar po svoji volji razdeljevali. To se je tudi mnogo let godilo.

Ker je pa vsled vojske nastalo močno nasprotje med Francozi in Nemci, so se Nemci odcepili od francoske družbe in ustanovili svojo z imenom »Društvo sv. Frančiška Ksaverija«. (Ta svetnik je bil za apostoli največji misijonar sveta.) Ta

razcepitev ni dobri stvari v nobeno škodo ampak prej v korist. Nastala bo plemenita konkurenca ali tekma, kdo bo za misijone več skupaj spravil. Pri tem ni nobenega nasprotovanja, nobene sovražnosti, marveč vsak narod hoče le sam odločevati, kako in komu se bo od njega nabrani denar razdelil. In ta zahteva je opravičena.

Ta samoodločba je opravičena toliko bolj, ker vsak narod s podpiranjem misijonov želi tudi razširjati ugled in vpliv svojega naroda po svetu. Francozi hočejo, da se s podpiranjem misijonov širi po svetu francosko ime in francoska slava, Nemci nemška, Italijani italijanska itd. To je seveda naravno in tega jim ne smemo šteti v zlo. Pri podpiranju misijonov se gre seveda za to, da se širi po zemlji kraljestvo božje, namen pri tem mora biti nadnaraven. A ker smo ljudje pač ljudje, zato se nadnaravnemu namenu pridruži rad še naraven namen. Francoski katoličani so pač v prvi vrsti katoličani, a so tudi Francozi, in tega nočejo pred svetom skrivati. Ravno tako drugi. Tudi katoliški Slovenci smo najprej katoličani, vera nam je prva in nad vse drugo; a smo pa poleg tega tudi Slovenci in Slovani in hočemo taki biti in ostati.

Poleg tega je treba uvaževati še to: Skoro vse velike evropske države imajo po drugih delih sveta, v Afriki, Aziji, Ameriki in Avstraliji, svoje kolonije. Samo naša Avstrija je tako skromna in sama s seboj zadovoljna, da nima nobenih kolonij. Anglija, Francija, Nemčija, Belgija, Nizozemska, Italija, Španija in Portugalska imajo kolonije. To se pravi: na če-

den ali nečeden način so se v teku časa polastili zemlje v tujih nekulturnih deželah in so zdaj tam gospodarji. Te kolonije so po površini zemlje večje kakor domače države, ki so gospodarice kolonij. Nemčija ima več kolonij kakor je sama velika. Angleška pa že celó! Le prebivalstva je po kolonijah navadno manj kakor v domači državi, ker je tam ljudstvo bolj redko naseljeno (pa tudi v tem so izjeme: Indija i. dr.).

Vsak narod torej podpira predvsem misijone v kolonijah domače države. S tem tudi obenem širi in jači politični vpliv domače države.

Vse to je samo na sebi razumljivo in naravno; le z našimi računi to ne gre skupaj.

Ko bi mi ne bili ustanovili svojega misijonskega društva, bi bili morali ustanoviti podružnico kakega nemškega ali francoskega društva, in bi bili potem pošiljali denar tja v tujino, kjer bi ga bili delili po svoji volji, pod svojim imenom in v svojo slavo. Mi pa nimamo volje, s svojim slovenskim denarjem delati za večjo slavo in moč nemštva ali kateregakoli drugega naroda.

To je vzrok, zakaj smo ustanovili svojo slovensko Misijonsko zvezo.

. . .

Med lijonsko družbo »za razširjanje sv. vere« in nemško družbo sv. Frančiška Ksaverija in pa med našo »Misijonsko zvezo« je pa še en velik razloček.

Ti dve družbi in tudi druge podobne imajo ta namen, da podpirajo le že obstoječe misijone in delujoče misijonarje v poganskih, krivoverških ali razkolnih deželah. One ne vzdržujejo ali podpirajo nobenega domačega zavoda za vzgojo misijonarjev. Taki zavodi — ki jih imajo več — se morajo ustanavljati na druge načine in se vzdrževati sami.

Namen naše »Misijonske zveze« pa je najprej postaviti lasten zavod za vzgojo

misijonarjev. Kajti dokler takega zavoda nimamo, tako dolgo tudi svojih misijonarjev ne bomo imeli. Šele ko bomo te imeli, potem bomo za njimi v misijone tudi podporo pošiljali.

Kdor pa seveda želi, da se njegov dar takoj pošlje v misijone, se to tudi lahko zgodi, če le naznani svoj namen, kam želi, da naj se pošlje. »Misijonska zveza« sprejema vse darove za vsakojake misijone in jih odposilja na željo darovalcev na določeni kraj.

. . .

Med nami na Slovenskem deluje še več drugih misijonskih družb in društev, ki so vse dobre, hvale in podpore vredne. A »Misijonska zveza« je prav naša domača, slovenska osrednja misijonska organizacija (družba).

. . .

»Misijonska zveza« je društvo, potrjeno od vlade; je pa predvsem tudi cerkvena družba, potrjena od preč. knezoškofijstva ljubljanskega in pod njegovim nadzorstvom.

Njen namen je, »vzbujati zanimanje in delati propagando za misijone ter ustanoviti zavod za vzgajanje misijonarjev in misijonskih sester«.

Ud »zveze« je vsak, kdor daruje tisto leto kak dar za misijone. To je: tisto leto, ko kaj daruje, je ud; če pa kako leto nič ne daruje, pa tisto leto ni ud. Vsak veren kristjan naj bi daroval vsako leto nekaj za razširjanje svete vere. S tem pokaže Bogu hvaležnost za dar svete vere. Če sveto vero sam čisla, bo privoščil to srečo tudi drugim, pa jim tudi rad sam pripomogel do te sreče.

Ustanovni ud ali ustanovnik pa je, kdor daruje skupaj 200 kron. Dozdaj ima »Misijonska zveza« 50 ustanovnikov.

Utemeljitelj pa se imenuje, kdor daruje 1000 kron. Dozdaj imamo 2 utemeljitelja.

Udje naj pa za misijone ne samo darujejo, ampak za razširjanje svete vere

tudi goreče molijo. Po naročilu Jezusovem: »Prositate Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svoj vinograd!«

Poseben oddenek »Misijonske zveze« je pa misijonska mašna zveza.

Mašna zveza ima dvojen dober namen: 1. da se opravljajo sv. maše na namen darovalcev, 2. da se iz preostalega denarja podpirajo misijoni.

Vsak dan se opravi ena sveta maša za vse ude in njih potrebe, razen tega za vsakim umrlim udom še posebej ena sv. maša.

Kdor pristopi k Mašni zvezi kot letni ud, plača 1 K za eno leto in enkratno vpisnino 20 vin., ustanovniki pa 10 K 20 vin. enkrat za vselej.

Priporoča se, da ljudje pristopajo k Mašni zvezi kot ustanovniki (z enkratnim zneskom 10 K), ker na ta način odpade vsakoletno pobiranje in pisanje.

V Mašno zvezo se ne sprejemajo samo posamezne osebe (z njih vednostjo ali tudi brez njih vednosti), ampak tudi cele družine, vsled česar se jim naklanja blagoslov vseh 365 letnih sv. maš.

Tudi umrli se sprejemajo kot ustanovni udje. Plača se zanje 10 K. Na ta način se udeležujejo za večne čase duhovnih zakladov zvezinih sv. maš.

Ob sedanjí svetovni vojni se posebno priporoča, da se vpisujejo v Mašno zvezo zlasti vojaki. Vpišejo jih lahko njih svojci. Kdor hoče dušam padlih vojakov pomagati, naj zanje plača ustanovnino 10 K. Na ta način se jim naklanja jo sadovi in milosti zvezinih sv. maš.

Deležniki Mašne zveze podpirajo obenem sv. misijone. Kar namreč ostane denarja od opravljenih sv. maš, se porabi za domače in tuje misijone.

Sv. maše za ude se opravljajo v Ljubljani v cerkvi Jezusovega Srca.

Denar, nabran potom Mašne zveze, kar ga ostane od opravljenih sv. maš, je določen za isti namen, kakor to, kar se daruje naravnost za misijone ali Misijonsko zvezo in njene namene, to je: prispeva

k utemeljitvi domačega misijonskega zavoda in vzgajanju slovenskih misijonarjev.

* * *

Da bi imela »Misijonska zveza« krepkejšo oporo, zato se je naslonila na neko redovno družbo, to je misijonarje sv. Vincenca Pavlanskega (lazariste), ki so pr cerkvi Jezusovega Srca. Toda zaradi tega »Misijonska zveza« ni redovna (lazaristovska) misijonska družba, ampak je občasna slovenska. Denar se ne porablja za njihove misijone; oni v zvezi z drugimi duhovniki pri njej samo blagohotno sodelujejo. Mogoče bodo pozneje prevzeli tudi vzgojo misijonarjev (za poganke in razkolne dežele); a danes to še ni za trdno dogovorjeno, ker se zdaj v teh vojnih zmedah ni mogoče dogovoriti z višjim redovnim predstojništvom.

Dokler se z zavodom ne prične, se denar nalaga v hranilnico ali se bo naložil še kako bolj varno, kajti danes je denar v nevarnosti, da zgubi en del svoje veljave. Le oni darovi, o katerih se to izrečno želi se takoj odposljuje v misijone.

Poslovanje »Misijonske zveze« je, kakor rečeno, pod nadzorstvom preč. škofijstva in vsak važen korak se bo storil le z njegovim odobrenjem.

Poskrbelo se bo še, da bodo »Misijonski zvezi« podeljeni isti odpustki, ki jih ima lijonska družba »za razširjanje sv. vere«.

Želeti je, da naj vsi Slovenci priznajo »Misijonsko zvezo« za svojo misijonsko družbo. V vsaki slovenski škofiji naj bi se osnoval odbor vsaj treh ali peterih gospodov, ki bi v zvezi z osrednjim odborom v Ljubljani v svoji škofiji delo za misijone širil in vodil.

»Misijonska zveza« se želi razširiti tudi na Hrvaško. Kajti če si želimo s Hrvati političnega združenja, moramo tudi na versko-kulturnem polju skupaj delati. »Mašna zveza« je že precej razširjena med Hrvati in že prihajajo darovi tudi od njih.

S tem bi bilo menda za enkrat vse potrebno povedano.

Marijino cvetje

Gizdavost v Marijini družbi.

(Dalje in konec.)

»To je moda,« praviš in misliš, da si s to frazo ali puhlico imenitno opravičila razne razvade v obleki.

Dekle, jaz pa pravim: Moda je pri-smoda, in kdor se je slepo drži, njemu se v glavi narobe vrti.

Moda je kakor razvajen otrok; kar mu je danes všeč, jutri že zavrže; in kar mu danes ni prav, hoče jutri trmasto imeti. Kar je letos po modi, k letu več ne bo, in kar je bilo lani po modi, letos več ni. Pred par leti je bilo moderno krilo »na žakelj«, zdaj pa je te glorijske že konec, zdaj je ravno narobe: moderno je široko krilo, nabrano kot harmonika ali kakor kovaški meh. In kakor se menjava moda kril »na žakelj in na meh«, tako tudi več ali manj drugi deli vaše ženske obleke. Pa naj bo še tako neumno in nepraktično, da je le moderno, pa je nobel in vse nori za tem. Tako so mnoge ženske prave sužnje mode. Tisti pa, ki mora take norosti plačevati, je pa mučenik mode. Ubogi možje oziroma starši, ki morajo ustrezati tem modernim muham svojih žen, oziroma hčer! Moda je prava pijavka za njihove žep! Edini dobiček od te norosti imajo židovski in drugi kapitalisti, ki si polnijo že itak prepolne žepe na račun ženske neumnosti. Oni si izmišljujejo modo, samo da lažje spravijo med svet svoje blago, in mislim, da se smejejo v pest lahkomišljenemu žens-tvu, ki gre tako slepo na njihove limanice.

Pa, ko bi to hlastanje po modi pametnim ljudem ugajalo, bi bilo umljivo, pa jim ne.

Ravno nasprotno!

Ko je bila letos 2. junija naša dobra cesarica v Ljubljani, so jo ljudje dobro opazovali in kaj misliš, kaj jim je najbolj ugajalo na nji? Njena pobožnost, njena usmiljenost in njena preprostost v obleki. Prva gospa v celem cesarstvu pa tako skromna in preprosta! Marsikatera kmetiška dekle iz raztrgane bajte pa se nosi ob

Najsvetejše opravilo na fronti.

nedeljah kakor bi bila iz grada! O narobe svet!

»Nehajte no, ali ne bomo nosile kot stare ženice?!« vpijete nekatere nestrpnosti. Ni treba kot stare ženice, ampak kot pametne deklice. Nihče vam ne zameri, če ste čedno oblečene; saj mladost je živahna in pomlad je vsa lepša in pestrejša kakor pozna jesen. A dasi 'e pomlad vsa lepa, živahna in pisana, ni v njej nič pretiranega, ampak vse priprosto in naravno in ravno to je lepo. Samo tiste prisiljene gosposčine ne, ki veliko velja v denarju, a malo na poštenem glasu in še manj pred Bogom. Pravilo vam bodi to: Obleka naj bo taka in tako prirojena, da jo lahko porabiš za de-

lavnike, ko je enkrat že preobnošena za nedelje in praznike!

Če je obleka pregosposka, se kmalu umaže in obnosi. In potem ni niti za nedeljo, niti za delavnik. Za nedeljo je preumazana, za delavnik pa pregosposka in se ti prenerodno zdi, da bi v njej gnoj kidala ali žehto prala itd. Ni za nikamor, kakor za v kot. In koliko denarja se na ta način proč zmeče, ki bi se lahko dobro porabil in vložil pri Bogu na bogate obresti, ko bi ž njim pomagala nasičevati lačne, oblačiti nage, spreobračati grešnike in pagane po misijonskih deželah, kjer vlada siromaštvo, da se Bogu smili! Pa bi tudi tebi veljale na sodnji dan na veke osrečujoče besede Gospodove: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta in prejmite v last kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta. Zakaj lačen sem bil, in ste mi dali jesti, — naž sem bil, in ste me oblekli« itd. — O, marsikatero dekle, ki se zdaj prav košati in lišpa, bo takrat stala vsa ostudna na levici Gospodovi, preklinjala svojo gizdavost, ki jo je pogubila in strahovito ji bodo donele na ušesa besede večnega Sodnika: »Poberite se spred mene, vi prekleti, v večni ogenj!« Naj bi ne bila med temi prenesrečnimi nobena izmed vas! Zato pa: ne vse v obleko in lišp, »temuč zbirajte si zaklade v nebesih, kjer jih ne konča ne rja ne molj, in kjer jih tatovi ne izkopljejo in ne ukradejo.« (Mat. 6, 20.) Torej; ako boš z Jezusom in Marijo teh par bornih in kratkih let tukaj skromna in poštena, boš tam večno srečna in češčena, in boš tam kraljevala in boš v resnici prav nebeško gosposka!

Tudi izgovor: »Naj rečejo ljudje, kar hočejo; kdo se bo nanje oziral!« ne velja popolnoma. Nismo se dolžni ozirati na norce in pa na hudobneže, ki nas obsojajo, ko dobro delamo. Ako pa pametni in pošteni ljudje na nas grajajo kake razvade, nam s tem samo vest zbujajo, je to za nas dejanska milost božja, ki jo le poslušajmo! Tudi Gospod Jezus sam je na farizejih in pismarjih grajal njihovo nečimrnost rekoč: »Varujte se pismarjev!... Razširjajo

si namreč napise in delajo velike šopke svojim oblačilom. Radi hodijo v dolgih oblekah.« (Mat. 23, 5. 6.) V čem je obstajala ta njihova nečimrnost ne morete popolnoma umeti in predolgo bi bilo to tu razlagati. Ako imate doma Mohorjeve »Zgodbe sv. pisma«, dobiš to popisano v novem zakonu na str. 458 in 459. Tamošnja razlaga se konča z besedami: »Vse se je vleklo za takim bahačem, ko je našopirjen kot pav korakal po ulicah.« O, je takih našopirjenih pavov več še tudi dandanes! — Torej na besede pametnih in poštenih ljudi se je treba ozirati! Tu velja latinski pregovor: »Vox populi, vox Dei« — t. j. »ljudski glas je božji glas«.

Posebno Marijini otroci, ki so med vsemi verniki najbolj dolžni dajati lep zgled vsem drugim, morajo paziti, da ne dajejo prilike za nobeno opravičeno spotikanje in godrnjanje med ljudmi, ker to potem spravi v slabo luč in na slab glas vso Marijino družbo ter mnoge od nje odbije, ki bi je bili sicer krvavo potrebni. »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela (ne samo lepe obleke!), in časte vašega Očeta, ki je v nebesih.« (Mat. 5, 16.) To se pravi: Marijine hčere se skazujte ne z nališpano obleko, ampak z dobrimi deli in dvigajte tako z lepim zgledom tudi druge, da bodo pošteno živeli in Boga častili!

Ko pa to pišemo, ne mislimo preganjati samo zunanjo nečimrnost v obleki, ampak mi se borimo zoper duha, ki kaže rožičke iz te gizdavosti. Z mestnimi razvadami v obleki se zanaša na kmete tudi veri odtujen duh. To je duh verske brezbriznosti, malomarnosti in mlačnosti, ki se lahko polagoma razvije do verske mrznje in zemarjanja verskih dolžnosti. Posledica tega pa je propad v grehe, zlasti mesenost, nezadovoljnost na tem in pogubljenje na onem svetu.

To se opazuje splošno: čem bolj med ljudmi raste gizdavost, tem bolj med njimi peša vera.

In kaj ti pomaga, ako si gizdave obleke in magari ves svet pridobiš, pa pri tem svojo dušo pogubiš?!

Nosi se tako, da se ne zameriš svoji nebeški Materi, in da ne bi bila pred Njo v zadregi, ko bi te srečala!

Vzor mladeničev — † Ernest Mlakar.

(Dalje.)

8. Pot do zmage.

Zlato se čisti v ognju, prava krepost se mora preskusiti v križih in bridkostih. Marsikdo bi govoril s sv. Petrom na gori Tabor: »Dobro nam je tukaj biti,« a malo jih je, ki bi z Marijo in sv. Janezom vztrajali na Kalvariji.

Tudi Ernestova čednost je morala prestati hude preskušnje: a Ernest jih je sijajno prestal.

Kolikor je posneti po njegovih zapisih, je imel Ernest hude dušne boje. Na potu k vrtu Majnikove kraljice ga je oviralo in mučilo bodeče trnje, strupene kače so se zaganjale vanj. Živahna narava ga je vlekla med svet in kdo ve, ako se satan ni posluževal zapeljivcev, da bi pogazili njegovo čednost. Takole namreč sam piše na god Vseh svetnikov: »Blagrujem vas, božji svetniki in svetnice! Oh, kdaj pride tisti čas, ko bom prišel v vašo družbo? Vi ste srečno premagali na svetu vse ovire, premagali ste hudobnega duha, premagali zapeljivi svet in ukrotili strasti in nagnjenja. Blagor vam, tisočkrat blagor! Jaz revež pa moram biti še vedno ločen od kraja, po katerem edino hrepenim. Jaz, slabotna stvar, se moram še vedno boriti. Oh, vam, božji svetniki, potožim svojo bol: kako hudo je na svetu, kako silne sovražnike imam, kako hude boje moram dan na dan bojevat! K vam se danes obračam s popolnim zaupanjem. prosite zame, da srečno in častno dokončam svoje boje na tem svetu.«

Posebno se zdi, da je moral prestati tisto skušnjavo, kakor sv. Frančišek Saleški, ko se mu je dozdevalo, da ga je Bog zavrzel. Saj je zapisal v zapisnik: »Moj duhovni oče je rekel: »Če Jezus kot dobri pastir išče ovčico, ki pred njim beži, gre

za njo, da bi jo privedel v svoj hlev, — ali misliš, da bo zavrzel, odpodil od sebe ovčico, ki sama, prostovoljno za njim gre in želi biti v njegovem hlevu? ... Ubogaj me in stori, kakor ti pravim — na mojo odgovornost. Pri sodbi boš lahko rekel: Tako se mi je naročilo, tako mi je dejal tvoj namestnik in jaz sem tako storil ...« Da, tako bom storil, Ti Marija, moja mati in gospodovalka, Ti mi pa izprosi milosti, da se bom mogel po tem ravnati.«

S svojim zaupanjem do duhovnikov, katere je vedno visoko cenil, in s svojo pokorščino je izšel zmagoslavno iz te preskušnje.

Posebno velike preskušnje pa so se zanj začele, ko je bil potrjen k vojakom. Hudo mu je bilo, da mora pustiti svoje starše, zlasti pa svoje sogojence in zavod, kjer je tako rad prebival.

Pred odhodom na zadnje počitnice je zapisal: »Ah, danes sem še tukaj — v raj, kje bom čez en mesec, dva, tri mesece? ... Kako srečnega se čutim tu v zavodu!«

In od vojakov je pisal svojim sogojencem: »... Zamislil sem se in mislim ter mislim — na minule čase, na kraje, kjer sem živel, na osebe, s katerimi sem občeval ... Ah, zavod, sogojenci! Ah, obljubljena dežela! Da, videl sem obljubljeno deželo, videl sem jo in sicer o božičnih praznikih, na tridnevnem dopustu, ko sem bival pri vas, a samo z gore Nebo. Vi niste nič opazili na meni, a bilo mi je tako težko pri srcu, kakor še nikdar prej in poznej pri vojaki. Sramujem se še zdaj, ker sem bil tako nemočen, da sem se vdal svojim čuvstvom, otožnosti. Pa naj bo kelih trpljenja

dopolnjen do roba! Ernest zmaga s svojo bogovdanostjo.

Ko se je vozil mimo Gradca, kamor je upal čez nekaj let priti v semenišče Misijske družbe, je žalostno pisal: »Ko sem gledal proti mestu, sem se zamislil... Kje so tisti gradovi, tisti visoki gradovi, ki so segali do oblakov? Razsuti so, vojska jih je razsula.«

Svojemu sogojencu, ki je odšel v semenišče, je pisal: »Tudi moj čolnič je plul srečno proti pristanu in bil je že blizu: a prišel je nenadoma močan val in ga potegnil daleč, daleč od pristana in gnal ga bo še dalje v vrtince razburkanega morja. In kaj bo potem z mojim čolnom in z mano v njem? Ali ga bodo nenasitni vrtinci pogoltnili? Ali ga bo divje valovje treščilo ob pečino in razbilo in uničilo? O, upam, da ne. Ozrl se bom po pomoči: uprl bom zaupljivo svoje oči v Morsko zvezdo in ji zaklical:

Morska zvezda zlata ti,
o poglej mornarja:
z burnim valom se bori
čoln mu sred viharja.

In potem mi bo ta zvezda vodnica in privredla me bo — ako sem tega vreden — v pristan.«

Kdo je bil vrednejši, kakor ti, Ernest! A zemeljsko pristanišče te ni bilo vredno, zato te je sprejelo večno.

15. oktobra 1915. je odšel k vojakom. Ob tej priliki je zapisal v svoj zapisnik: »Moj križev pot se je začel.« Prva postaja je bila še v Ljubljani, ko je prišel med sprijene tovariše. Že tu pravi, kako se mu je gabilo neokusno govorjenje.

Še bolj je spoznaval žalostni dušni stan nekaterih tovarišev med potjo. »Moj Bog,« tako je zapisal v svoj dnevnik, »kakšna je moralnost nekaterih! Fej! Svet — če si ves tak, nisi vreden, da stojiš. Eden zlasti je, kadar je usta odprl — izgovoril kako ostudno besedo, ali povedal kako ostudno dogodbico, drugi so se mu pa smejali. Ali pa je popraševal po žganju, češ, »to je moj ideal«. Vse to se mi je gabilo, da ni mogoče povedati. In med takimi mi je odločeno

prebivali! Marija, stoj mi na strani! Angel moj — varuj me!«

Svojemu prefektu pa je pisal:

»... Zdelo se mi je, da sem spuščen med same hudiče. V vagonu smo bili skoro sami prostovoljci, kakih 20. Začeli so na karte igrati, piti in kvartati. Sicer ne vsi, zato pa so bili drugi toliko hujši. Eden je igral vlogo luciferja in sicer z majhnimi presledki celo noč. Neslani, ostudni dovtipi so bili vedno hujši, smeh vedno bučnejši. Zdaj pa zdaj je kdo, ki me pozna, pogledal name, češ, kaj bo Mlakar na to rekel. A Mlakar je bil tih: s pijanimi ljudmi se ni prerekati. Nisem bil žalosten, ko sem bil potrjen, nisem bil žalosten, ko sem zapuščal dom, zavod, šolo, dasi je to samo na sebi hudo, tudi tukaj še nisem bil žalosten zaradi usode, ki me je zadela, a žalosten sem bil, ko sem se vozil mimo črne Mure in moral poslušati podlo, ostudno govorjenje svojih tovarišev. Moj Bog! Pošlji zopet žvepio na svet, in uniči gal Vojska je preslabo sredstvo! Včasih premišlujem, v kakšni družbi sem živel pred dobrim tednom, v kakšni živim sedaj. Kakor jasen solnčni dan in črna noč! Tam nobene spotekljive besede, tu jih je pa vsak pogovor poln. Tam sami lepi zgledi — tu sama propalost. Zato ne bi bilo nemogoče, kar so gotovi »preroki« napovedovali, češ Mlakar bo prišel popolnoma drugačen nazaj. Pa hvala Bogu, imam močno podporo — Jezusa samega, ki ga tudi tukaj (v Rottenmannu) vsak dan prejmem, in Marijo, pomočnico kristjanov. Če sta Jezus in Marija z mano, kdo more moji duši škodovati? Koj, ko je prišel v Rottenmann, je zapisal v svoj dnevnik, da je najprej obiskal cerkvi: »Ta dva kraja bosta moj vir, neizčrpen vir vsega, tu bom prosil Jezusa in Marijo potrebnih milosti.«

In res, kaka sprememba čez en mesec! Zopet je pisal svojemu prefektu, a pismo je docela drugače: »Pri vojakihih se sliši marsikaj nelepega. Od začetka je bilo to zame mučno, a zdaj sem postal tak, da to name nima nobenega vpliva; pri enem ušesu noter, pri drugem ven ali pa kar mi-

mo ušes. Moja napačna boječnost me je skoro popolnoma minila — hvala Bogu! Saj, ako bi se to ne zgodilo, bi bil moj položaj med vojaki neznosen. — Moje sedanje življenje je podobno življenju čebel pozimi. Kar so si spomladi in poleti nabrale po cveticah, s tem se hranijo pozimi. Dokler sem bil v zavodu, sem si nabiral sladkega medu iz cvetic na vrtnu sv. Cerkve. Zdaj pa, ko je nastopila zame zima, ohranjuje nabrani med življenje moje duše. Kakor upam, mi vojaščina ne bo nič škodila za poznejše življenje, pač pa v marsičem koristila. Zdaj šele spoznam, kako se svet suče. Precej drugače, kakor sem si predstavljal. Upam, da mi bo še vse prav prišlo, kar bom tu doživel in skušil.

Od tu naprej ne toži nič več, junaško prenaša vse napore in težave. Le enkrat ga še zaboli, ko je bil poslan iz Slovenske Bistrice iz častniške šole, zlasti zaradi tega, ker je moral zapustiti dobrega svetovalca v osebi č. g. kaplana A. Zadnjič se oglasi mila tožba iz njegovih ust, ko je prišel prvičkrat v ogenj: »Grozne dneve doživljam, zlasti nocojšna noč je bila nekaj

strašnega. Se ne da povedati. Zdaj šele vidim, kaj da je vojska. Čudim se, da sem še tako hladnokrven in miren — samo takrat, ko sem drvel čez tiste mrtvece, sem se zgrozil. Mislim sem: zdaj pa zdaj sem lahko njim enak. Ravno kar nadziram kopalce grobov; med nami in krog nas neprestano udarjajo šrapneli in granate. Med tem dobim bratovo dopisnico in nekaj vaših vrstic zraven. Nisem se jokal, odkar sem pri vojakihi, a pri tej priliki so mi prišle nehote solze v oči. Spomini ...

In pri teh spominih nate, nezabni Ernest, stopajo tudi nam solze v oči. Solze žalosti, da smo te izgubili, a tudi solze radosti, da smo te imeli, imeli tebe, dvojni junak, junak v svetovni, junak v duhovni vojski. Kot junaka v svetovni vojski te je strl sovražnik. Kakor da je vedel, kak junak si, je z mogočno granato prebil tvoje zlato srce. A kot junak v duhovni vojski si bil nepremagljiv, tako da lahko rečeš z apostolom (II. Tim. 4. 7. 8.): »Dobro sem se vojskoval, tek dokončal, vero ohranil. Zdaj mi je prihranjena krona pravice, ki mi jo bo dal tisti dan Gospod, pravični sodnik.«

Rajnim v spomin.

Nagrobni govor

na grobu enoletnega prostovoljca korporala **† Jožefa Lovšina** dne 24. oktobra 1916.

Spremili smo k zadnjemu počitku mladeniča, polnega mladeniške moči in življenja, ki si je sredi svojih študijskih let stavil najlepše nade v življenju, mladeniča, ki je bil ponos in veselje svojih staršev, njih edini otrok. Poln navdušenja se je odzval klicu presvitlega vladarja, in odkorakal je z njim na sovražne meje, da varuje in brani vero, domovino in cesarja. A! po devetmesečnem bivanju v strelskih jarkih na Krnu mu je opešala telesna moč; iskati je moral pomoči v bolnišnici. Ni si mogel več opomoči, bolezni je zahtevala, da so mu odvzeli levo nogo. Ali kljub najskrbnejši postrežbi je moral podleči smrti. Tako torej stojimo, zatopljeni v žalost na robu tvojega groba in ni nam več mogoče, dragi Lovšin, gledati v tvoje čisto, nedolžno oko, Umrl si kot mučenik za dobro in sveto stvar; kot junak si dal svoje življenje za dom in do-

movino, zato te bo sprejel Kralj nebes in zemlje v svoja bivališča; z Bogom in za Boga si umrl, previden s tolažili svete vere, zato te bo Bog sprejel kot svojega otroka v svoje kraljestvo.

In Vam, dragi stariši, bodi v tolažbo, da je umrl Vaš sin kot junak za domovino; umrl, pa ne kakor tisoči in tisoči, daleč tam v tuji deželi, zapuščeni od vseh domačih, pokopani v tuji, nepoznani deželi. Vašega sina smo pa spremili k zadnjemu počitku domačini-rojaki, v dokaz, kako priljubljen je bil rajni vsepovsod. Vi ste še lahko gledali v njegove pojemajoče oči in v Vaših rokah je lahko zdihnil svojo dušo. Vendar razumem, spoznam in čutim popolnoma Vašo srčno boleost, — saj je bil Vaš edini otrok, ki ste ga ljubili in mu stregli, kar ste mogli. Ljubili ste ga kot punčico svojega očesa, zanj žrtvovali vse, da bi ga kljub odrezani nogi ohranili pri življenju.

Pri neskončnemodrem in previdnem Bogu je bilo pa drugače sklenjeno in zatoorej morate

vzeti in prestatu to hudo preskušnjo v krščanski potrpežljivosti in pravi bogovdanosti, kakor nekoč potrpežljivi Job, ki je govoril: »Gospod je dal, Gospod je vzel, češčenost naj bo Njegovo ime.« In Vaš sin Jožef, ki je prenašal potrpežljivo najhujše bolečine, Vam kliče iz groba: »Volja božja se je nad menoj izpolnila, ne jokajte po meni, ampak veselite se trenutka, ko se zopet vidimo v nebesih!«

In sedaj, ljubi Lovšin, spavaj mirno in sladko spanje pravičnega; spočij se od vsega trpljenja, truda in boja in naporov te silovite vojske in čakaj na trenutek, ko nas pokliče vse mrtve Gospodar življenja in smrti k novemu večnemu življenju!

Končno se Ti zahvalim v imenu domovine za vse, kar si storil zanjo, posebno za Tvoje življenje, ki si ga daroval domovini! Hvala Ti v imenu Tvojih staršev in sorodnikov za vso ljubezen in spoštovanje, ki si ga izkazoval njim. In da ne bo ta moja zahvala Tebi brez koristi, zato pozivljam vse navzoče, da dvignejo roke in srce k Bogu in molijo z

menoj zate, da bi ti prišla naša molitev na pomoč, ako bi sveti in pravični Bog našel še kak madež ali neplačan dolg na tvoji duši in da Te potem prejkomogoče sprejme v nebeske dvore, kjer uživaš večno srečo!

† Jožef Gregorič.

Komaj 19 let star je 3. maja mirno v Gospodu zaspal. Bil je miren in blag mladenič, doma iz Koreča pri Drežnici. Zgubil je svoj dom, koj prvi dan italijanske vojne napovedi; obenem tudi starše, brate in sestre, ki so jih odvedli Lahi. To je bil hud udarec zanj. Služil je v Gorici v nadškofiji, od tam je šel kot begunec v Zatičino, kjer je bil potrjen k vojakom. Slutil je, da se ne vrne več. Ljubil je starše in domovino. Gospod mu daj večni mir!

V molitev se priporoča »Bogoljubovim« bralcem † član žužemberške mladeniške Marijine družbe Kocjančič France, Vrh, fara Žužemberk, umrl 15. septembra 1917, star 15 let.

Po svetu.

Mirovna nota (pismo), ki jo je nedavno poslal papež Benedikt XV. vsem vladarjem in poglavarjem vojskujočih se držav, kakor tudi nevtralnimi državam, je bila povsod z odobranjem sprejeta. Samo ententine države iščejo izhoda in se izgovarjajo, da hočejo to zadevo same urediti. Posebno lepo, miroljubno in pri srčno je odgovoril sv. očetu naš cesar Karel I. V Vatikanu niso izgubili upanja in sodijo, da se mirovno razpoloženje ne bo ustavilo.

Novi cerkveni zakonik, ki bo uveljavljen o binkošti 1918, ima marsikaj novega glede zapovedanih praznikov, posta, odpustkov, zakonskih zadržkov itd. Med prazniki (zapovedanimi) najdemo zopet praznik presv. Rešnjega Telesa in sv. Jožefa.

Francija se ni nič izmodrila. V francoski zbornici so sprejeli postavbo, ki določa, da se sirote po padlih vojaki sprejmo v državno oskrbstvo. Ko je neki katoliški poslanec zahteval, naj se katoliško krščene sirote katoliško vzgojujejo, so mu drugi poslanci klicali: »Mi nismo kristjani in ne maramo biti. Krstili so nas brez naše volje...« Taka je Francija,

ki venomer zatrjuje, da se bojuje za prostost.

Svetniški proces. V mestu Lisieux na Francoskem so vsled ukaza svete stolice v Rimu uradno odprli grobnico karmeličanke Terezije od Deteta Jezusa, ki ji verniki že dalj časa izkazujejo češčenje. V navzočnosti škofa Lemmonier-ja, zapriseženih zdravnikov in posebne komisije so odprli grob. Ostanki so bili nestrohnjeni, položeni v dragoceno omaro in zapečateni.

Mirovno zborovanje v velikem obsegu so imele krščanske stranke na Dunaju 7. oktobra. Bil je to mirovni klic v imenu Avstrije, v imenu vsega človeštva, ki trpi vojne bridkosti, bila je to preteča vojna napoved zoper vse temne moči kapitala, ki vojsko pošaljujejo... Zborovalcev je bilo okrog 8000. Shod je bil zaključen s presrčnimi pozdravi sv. očetu in cesarju.

103 leta star duhovnik, starešine ogrske duhovščine pijarist P. Matusik, je umrl septembra t. l. V redu je živel 84 let.

Versko valovanje na Češkem. Husitstvo ima na Češkem še vedno svojo žetev; pa tudi med Nemci na Češkem se kaže neka odtuje-

nost do katoliške Cerkve. Številke govore! V zadnjem desetletju je odpadlo na Češkem od katoliške Cerkve 32.970 oseb. Ako vzamemo, da je samo tri petine češke večine, je število odpadov na nemški strani večje kot na češki. — Tudi brezverstvo se na Češkem silovito širi. Kdo je kriv, ali šola, ali časopisje, ali vzgoja — ne moremo prav vedeti. V zadnjem desetletju se je ondi prijavilo 15.146 oseb kot take, ki ne priznavajo nobenega verstva, med temi je bilo 11.472 Čehov, 3526 Nemcev. To poglavje je za Češko silno žalostno. Da bo slika popolna, pristavimo še, da je v katoliško Cerkve pristopilo v istem času 5491 oseb.

Vojna spominska cerkev. V spomin padlim vojakom in za 100letnico smrti dunajskega apostola blaž. Klemena Dvořaka (Hofbauer), ki bo 15. sušca 1920, bodo sezidali na Dunaju veličastno cerkev. Kakor je svoj čas po neumornem prizadevanju Dvořakovem zacvelo novo krščansko življenje na Dunaju, tako naj bo po težkem viharju sedanje vojske priplaval nova duhovna zarja za vso Avstrijo. V odboru za zidavo nove cerkve je 12 škofov, med njimi kardinala dr. Piffl in van Rossum.

Po domovini.

Bogoslovnice počlo zasedene. V mariborskem bogoslovnem semenišču so se pričela predavanja, a bogoslovcev je zelo malo. V prvem letniku sta dva, v drugem samo eden, v tretjem jih je sedem in v četrtem letniku deset gg. bogoslovcev. — Tudi v Ljubljani jih ne bo veliko več, a se predavanja še niso pričela, ker so prostori deloma oddani za stanovanja okrevajočim častnikom.

Umeščenje in odlikovanje. Č. gosp. Franc Ferjančič, bivši podvodja v duhovnem semenišču, je bil umeščen na župnijo Mavčiče in hkrati imenovan za kn. šk. svetnika.

Umrli je v soboto, dne 6. oktobra, zvečer v Ljubljani preč. g. Henrik Dejak, zlato-mašnik, kn. šk. duh. svetnik in župnik v pokoj. V mašnika je bil posvečen dne 1. avgusta 1863. Služboval je kot kaplan v Dolah pri Litiji, v Radečah pri Zidanem mostu, na Boh. Bistrici, v Polhovem gradu, v Sori, kot kurat v Budanjah in slednjič od 1. maja 1881 dalje kot kurat oziroma župnik nad 30 let na Vrhpolju pri Vipavi. Leta 1911. je po 47letnem službovanju stopil v pokoj in se naselil v Ljubljani. Bil je zelo blag značaj. Bavl se je v prostem času tudi z umetnostjo. Bil je večč fotograf, marljiv risar in slikar. Na Vipavskem je mnogo slikal za cerkve in tudi v drugih oziroma marsikaj ustvaril na polju cerkvene umetnosti, risal načrte za cerkveno opravo itd. Naslikal je tudi več oltarnih slik, največjo sv. Ni-

kolaja za župno cerkev na Bohinjski Bistrici. Še zadnja leta v pokoju je rad slikal. N. p. v. m. — V Kandiji pri Novem mestu je 12. oktobra umrl Tržičan, vpokojeni župnik č. gosp. Vincenc Polaj, tih, miroljuben značaj. Slabotnega zdravja je stopil že davno v pokoj ter živel dalj časa v Tržiču, devet let pa v Kandiji. R. i. p.!

Božji rop. Dne 19. septembra zjutraj so našli v kapucinski cerkvi na Reki 18letno dekle, ki je hotela opliniti Marijino podobo in odnesti dragocenosti. Dekleta so izročili policiji. P. Spiridion, ki je zasačil tatico, je že sedemkrat poprej imel to srečo, da je presenetil cerkvene tatove.

Marijine družbe.

Iz Škofje Loke. Naša dekliška družba je imela od 7. do 10. septembra duhovne vaje, ki so jih vodili z apostolsko vnemo preč. gosp. misijonar Franc Birk iz Ljubljane, za kar jim družba izreka najtoplejšo zahvalo. Lepi poučni govori, premišljevanja, dolga spoved, ki so jo večinoma vsa dekleta opravile, in pa veličastno skupno sv. obhajilo več kot 200 deklet vse to, upamo, je družbo prenovilo po željah Marijinih in v duhu družbenih pravil. Ako so kdaj potrebne duhovne vaje, potrebne so posebno v tem času, kjer toliko nevarnosti preti mladim dekletom. Posebni sad duhovnih vaj pa naj bo po želji preč. g. voditelja ta, da se nanovo poživijo odseki, kateri so bili že prej ustanovljeni, pa zaenkrat bolj počivajo. Pri zadnji seji smo sklenili, da naj se najprvo poživijo evharistični odsek. Iz Marijinega vrta jih je sedaj pristopilo 33 ter se pripravljajo kot novinke za Marijino družbo.

Sv. Tomaž pri Ajdovščini. Že dolgo časa smo mnoge v srcu gojile prav goreče želje, da bi bila tudi pri nas ustanovljena Marijina družba. Zato smo z velikim veseljem pozdravile cerkvene govore našega vlč. g. vikarja, ko nam je več nedelj zaporedoma pojasnjeval zgodovino in velik pomen Marijinih družb. Uspeh ni izostal. Na ustanovnem shodu dne 8. septembra t. l. se je priglasilo 34 deklet. Za malo duhovnijo je to število prav razveseljivo, ki pa bo, kakor trdno upamo, z Marijino pomočjo še od leta do leta rastlo. Nekateri, četudi ne mnogi, bi se hoteli sicer spodtikati nad Marijino družbo, pa to nas prav nič ne plaši.

Šmartin pri Slov. Gradcu. 25. marca smo obhajali izredno dvojno slovesnost: mirovno pobožnost in obenem desetletnico. Kratka so ta leta, a veliko bojov in nasprotovanj je prestala Marijina šola, pa zmagale smo. Da so mesečni shodi in sv. obhajila v redu, imamo natančno kontrolo z lističi; če katere manjka,

se mora opravičiti. — Meseca junija smo pridile dve igri. Čisti dobiček (200 K) se je odposlal upravnistvu »Bogoljuba« za dobre namene. — Abstinenco glasilo »Z l a t a d o b a« je prišla pri nas v veljavo; treznostno gibanje pa je pri nas skrajno potrebno. »Bogoljubov« imamo nad sto.

Poljčane. Tudi tukaj pri nas so se začela dekleta probujati. Previdnost božja nam je dala dobrega in skrbnega voditelja. 25. marca je bil slovesen sprejem in ustanovitev dekliške Marijine družbe. Sv. mašo imamo za družbo vsak mesec. Skupno sv. obhajilo istotako. Sprejetih je bilo 90 članic. Redno vsak mesec imamo tudi nauk za družbo.

Vič. Na praznik rojstva Device Marije smo slovesno sprejeli v družbo 40 kandidatinj, tako da šteje sedaj 125 družbenic. Odkar je družba ustanovljena v župniji, ni bilo še nikdar naenkrat sprejetih toliko deklet, kakor letos. Odkod naenkrat tako navdušenje za družbo, katerega prej ni bilo? Kandidatinje so imele celo leto mesečne shode same zase, v katerih so se za družbo primerno pripravile. Če so za naraščaj Marijine družbe še v kakí župniji tako nerodovitna tla, kakor na Viču, svetujemo, naj se kandidatnje v posebnih shodih za družbo temeljito pripravijo in potem šele sprejmejo. Pri nas je to rodilo uspeh. Dal Bog in Devica Marija, da bi družbi ostale tudi stanovitel!

Devica Marija na Jezeru. (Prevalje.) Dan radosti je bil praznik Velike gospojne za našo župnijo in zlasti za Marijino družbo. Obhajali smo patrocinij. Dan poprej so napletle družbenice vencev in ozaljšale z njimi že tako lepo Marijino svetišče. Prihodnji dan je imela Marijina družba po slovesnem govoru skupno sv. obhajilo. Nato procesija z Najsvetejšim. Da tem bolj povzdignejo slovesnost, so bile družbenice večinoma v belih oblekah z vency na glavi in so glasno molile rožni venec. Deklice Marijinega vrtca so pa trosile pred Najsvetejšim cvetlice. Po slovesni sv. maši so opravljale družbenice molitve pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom za mir.

Sv. Ana v Slov. gor. Zadnji dnevi mesca avgusta je bil pogreb mlade Marijine hčerke Mimike Berič. Šolska mladina z g. nadučiteljem in 67 belo oblečenih deklet jo je spremlilo k zadnjemu počitku. Mimika je bila vzorna učenka, vedno lepega obnašanja, ubogljiva hčerka ter ljubezniva sestra. Kot članica dekliške zveze ni nikdar izostala od mesečnih sestankov. V svoji kratki, toda zelo mučni bolezní ni nikdar tožila z najmanjšo besedico. Rejenka ji je en dan pred smrtjo prečitala molitvici, ki se nahajata na vsprejemnem listu v

križevsko Marijino družbo in ji podala list v roko. Mimika pritisne sliko Brezmadežne na ustnice in jo naravnost strastno poljublja ter komaj slišno ponavlja besede: Ti mi pomagaj, Marija! — Marija ji je pomagala in jo k sebi vzela.

Sv. Križ pri Kostanjevici. Na praznik Marijinega vnebovzeta smo imeli slovesen sprejem novih članic v dekliško Marijino družbo. Sprejetih je bilo 55 deklic. — Kolika sprememba pri nas, odkar imamo novega gospoda župnika! V celi fari, a še bolj v Marijini družbi. Zdaj vsako nedeljo in praznik pristopijo članice Marijine družbe v obilnem številu k sv. obhajilu, pa tudi drugi ne izostajajo. A tudi sicer ne mine dan, da ne bi poklekovali pred obhajilno mizo. — V naši fari smo tudi izgubili precejšnje število mož in fantov. Tolažimo se s tem, da so se preselili v boljši svet.

Iz Ajdovščine. V nedeljo, 9. septembra je blagoslovil preč. g. Alojzij Novak, dekan iz Črnič, novo zastavo tukajšnjega odseka (? Ur.) dekliške Marijine družbe. Zastava je jako lepo izdelana in bogato okrašena, naročena je bila pri gospej Ani Hofbauer v Ljubljani; veljala tisoč kron. Kot posebna dobrotnica se je pri tem izkazala Franciška Vidmar iz Ajdovščine. Kumica pri blagoslovljenju zastave je bila gđ. Ida Casagrande iz znane ugledne rodbine iz Ajdovščine.

SPOMINJAJTE SE UMRlih:

Marija Jenko, Reteče;
 Marija Novak, Reteče;
 Barbara Žolgar, Sv. Štefan pri Šmarju;
 Neža Širca, Zagor;
 Kramaršek Helena, Tržič;
 Marija Golmajer, Tržič;
 Marija Majcen, Celje;
 Franciška Kragulj, Celje;
 Julijana Kral, Sovodna pri Celju;
 Antonija Škorjanc, Ostrožno pri Celju;

Ivana Slogar, Skrilje, župnija Kamnje na Goriškem, umrla 10. avgusta 1917, izredno vnetá članica Marijine družbe, voditeljica »Vrtca« in »Čebelice«, mnogoletna predstojnica-tajnica, blagajničarka za »Bogoljub«, katerega je sprejemala 100 izvodov. Bila je lurska in jeruzalemska romarica ter večletna zvesta abstinentska; vnetá in delavna za vse dobro. Dal Bog, da bi mogli o mnogih dekletih po smrti tako pisati!

Franciščanska Marijina družba v Ljubljani sporoča smrt svoje družbenice Antonije Kocutar. Pokojnica, blago dekle, je vstopila v samostan čč. sester od sv. Križa. Od tam jo je na Marija presadila v nebeški vrt.

N. p. v m.l

Darovi.

Darovi za »Vincencijev dom«. Zbirka Jos. Golmajer, župnik, Vače, 9.60 K; Resnik Mar., Sremič, 12 K; zbirka Cmok Terezija, Stopiče, 22 K; Bralno društvo, Gornji grad, 40 K; Bidovec Doroteja, Goriče, 10 K; Koman Tilka, Čimžata, 10 K; župni urad Turjak 26 K; Slabe Ivan, Gorenjavas, 8 K; zbirka Možina Anica, Pliberk, 67.10 K; Čeh Polonica, Maribor, 16 K; deklinška Marijina družba, Vurberg, 26 K; zbirka župnije Bohinjske Bistrice, 216.98 K; Švegelj Peter, župnik, Movraž, 10 K; deklinška Marijina družba, Horjul (po g. P. Pristovu), 7 K; Bolka Franc, Poženik, 5 K; zbirka Retelj Anton, Mrtvice, 25 K; Petrič Marija, Trst, 5 K; Scharner Julka, Linec, 10 K; **Gospodarsko društvo v Trnovem na Notranjskem** 500 kron; zbirka Raušl Alojzija, Celje, 32.20 K; Škrjanc Kati, Homec, 12 K; Dovečar Mar., Sv. Tomaž, 5 K; Prešern Magdalena, Brnca, 5 K; Neimenovana, Celje, Sv. Jožef, 10 K; Perc Neža, Celje, Sv. Jožef, 5 K; Marijina družba, Žalna, (mesto venca na grob Dremelj Ivanke) 50 K; Šegatin Franciška, Dobrova, 12 K; Stare Minka, Boh. Bistrica, 5 K; Ruprecht Jurij, Popnava, 5 K; zbirka, nabrana pri razstavi »Dobrodelnosti«, 473.14 K; Grebenc Franciška, Sv. Gregor, 40 K; Lah Jakob, Okrog, 6 K; Horvat Jerica, Vildon, 10 K; zbirka Kranjec Franc, Dobec, 23.40 K; Škerbinec Jos., Luče, 6 K; Tratnik Marija, Polzela, 5 K; Šefman Sofija, Vrba, 14.25 K; Radej Anton, Malikamen, 10 K; Uranič Ivana, Selca, 10 K; zbirka Šiška Elizabeta, Gradec, 13.90 K; Marijina družba, Cirkovce, 258 K; Pajk Valentin, Vranje, 10 K; deklinška Marijina družba, Sv. Ivan pri Trstu, 30 K; Dovžan Helena, Dovje, 10 K; Selak Helena, Radna, 10 K; Wurzer Al., Ljubljana, 5 kron; zbirka g. Tumpeja, Sv. Jožef nad Celjem, 110 K; Ocvirk Urška, Bezovje, 10 K; zbirka šinigoj Lucija, Hudajužna, 89.60 K; Marijina družba, Krka, 21 K; zbirka Pausig Marija, Hamborn, 13 K; zbirka Škedel Ana, Uršna sela, 25 K; Gajšek Amalija, Stoprce, 10 K; Marijina družba, Sv. Jurij ob Taboru, 120 K; deklinška Marijina družba, Zatična, 70 K; Deslić Ana, Vojnavas, 10 K; Benež Ema, Selo, 10 K; Petran N., Ptuj, 10 K; Pfeifer Marija, Sv. Lenart, 8 K; Črno Marija, Zagajski vrh, 21 K; Plemenitaš Mihael, Irje, 15 K; Lubetz Marija, Radgona, 5 K; Zaman Marija, Gabrijele, 7.72 K; Špendier Roza, Deščice, 10 K; Neimenovana, Placarji, 7 K; Rener Rozalija, Dolgoše, 6 K; zbirka Kajba Antonija, Virštanj, 40 K; Dr. Ukmar, Trst, 5 K; Knez Josipina, Zg. Laknice, 5.70 K; Neimenovana po g. Grobljarju, Sočava, 50 K; zbirka, nabrana pri pogrebu Jak. Kostanjevec, Jarenina, 47 K; čas

Antonija, Šmiklavž, 20 K; Rebula Valentin, Nadrožič, 10 K; Marijina družba, Prevalje, 48 kron; zbirka Gotenič Julka, Maribor, 23.85 K; Neimenovan, Ljubljana, 20 K; Rogulja Peter, Zagreb, 5 K; Neimenovana mesto venca nepozabnemu dr. Kreku, 50 K; Kokelj Marija, Mlaka, 14 K; občinski urad, Frankolovo, 15 K; družba Marije Milostljive v Trstu, 100.10 K; Imperl Jožefa, Stolovnik, 10 K; Muri Magdalena, Jezersko, 22 K; zbirka Ornik Neža v Doleni, 8 K; Antonija Ban, Brezovica, Istra, 10 K; Marija Kranjc, Gradišica, 10 K; vas Gradišica, župnija Brezovica, 11.30 K; vas Slope, 27.20 K; vas Rožiče, 24 K; vas Brezovica, 72.40 K; vas Artviže, 11.40 K; vas Materija, 23 K; vas Bač, 21 K; dr. Jos. Debevec, Ljubljana, 10 K; Cerar A., kaplan, Brezovica, 10 K; Ivan Sadar, kaplan, Mirnapec, 20 K; Neimenovani iz št. Ilja ob Dravi, 50 K; Elizabeta Brno, Gradec, 2 K; Rebernak Matilda, Gradec, 3 K; nabrala S. Lucija Korencan, 10 kron; Marija Vrtačnik, 5 K; Mar. Lebar, 5 K; neimenovana, 1 K; neimenovani 100 kron; Mihael Štrubel, 10 K; Martin Drečnik, 10 K; neimenovana, 3 krone; zbirka Hvala Katarina, Ponikve, 50 K 76 vin.; Oblesček Kati, Celje, 5 K; Zajdala Alojzij, Iljašovci, 13 K; Neimenovana, Brnca, 10 K; Frisnik Ana, Loče, 20 K; Simčič Lucija, Loče, 20 K; Ulbing Aloj., Rute, 10 K; Pöck Aloj., Rute, 8 K; Wigele Lena, Rute, 5 K; Aichholzer Mar., Rute, 10 K; župni urad, Loče, 5 K; Goričan Marija, Maribor, 10 K; Muršec Ljudmila, Nadbišec, 120 K; Kotlar Levko, Zadlog, 330 K; Zbirka Žaberl Antonija, Topole, 22 K; Poljanec Vinko, župnik, Škocijan v Podjuni, 60 K; Kokalj Marjana, Ljubljana, 10 K; Marijina družba, Trebelno, 24 K; Holosan Rozalija, Vevče, 5 K; Bizjan Franciška, Dobrova, 10 K; Terjašek Barbara, Vojnik, 8 K; Kovačec Anton, Juršinci, 20 K; Heinz Mar., Gradec, 5 K; Ban Viktorija, Prosek, 10 K; Štok Rudolf, Trst, 10 K; Meško Marija, Maribor, 20 K; Hliš Fran, vikar, Orehek, 13 K; Kuhar Ant., kpl., Šmartin na Paki, 10 K 20 vin.; Kocijan Josip, Lovran, 8 K; Božič Roza, Kastelec Dolina, 10 K; Frešer Minka, Kopce, 18 K; Jernejčič Franja, Ljubljana, 10 K; Dolničar Marija, Vođice, 184 K; Neimenovana, Rečica v Sav. dol., 13 K; Sivec Ana, Begunje, 20 K; Občinski urad, Frankolovo, 15 K; Rozman Metka, Celovec, 5 K; Karnež Elizabeta, Andritz, 5 K; Fortuna Ivan, Dekani, 6 K; Eržen Tomaž, železniki, 5 K; Bračič Marija, Poljščane, 101 K; Ocvirk Antonija, Sv. Jurij ob Taboru, 66 K; zbirka Riegl Ana, Olševnica, 25 K; Volčič Antonija, Dobravlje, 210 K; Zbirka slovenskih deklet v Kromerizu, 13 K; Ocvirk Alojzija, Vevče, 5 K; Lazar Mar., Gor. Vrsnik,

10 K; Zbirka Polajnar Lucija, Potoče, 11 K 20 vin.; Primožič Karla, Trst, 6 K 20 vin.; Šerc Marija in Pavla, Ljubljana, 20 K; Kokel Antonija Gradec, 10 K; Neimenovana po dr. Marinko, 70 K; Zbirka Lapajne Mici, Masore, 36 K; Marijina družba, Majšperg, 52 K 60 vin.; Rapuž Mar., Gabrijele, 10 K; Odar Mina, Fužine, 7 K; Odar Ivana, Studor, 10 K; Odar Helena, Studor, 50 K; Ražem Mar., Studor, 10 K; Iskra Mina, Studor, 100 K; Odar Mina, Studor, 30 K; Antonija Pečar, Trst, 10 K; Neimenovana, Zg. Jezero, 10 K; Ivana Rupe, Devinščica, 20 K; Zbirka Anica Abram, Hazelbach 31 K 72 vin.; Dobrovšek Luka, Šoštanj, 12 K; Gros Mar., Dobrava, 5 K; župni urad šenturškačgora, 45 K; župni urad, Žužemberk, 52 K; Hranilnica, Vodice, 30 K; Wröhlich Magdal., Koklje, 5 K; Zbirka Minke Bregant, Ljubljana, 45 K; Kutnar Ignacij, župnik, Vel. Loka, 5 K; švegelj Peter, župnik, Movraž, 10 K; Neimenovana s Štajerskega, 20 K; Štokelj Olga nabrala 23 K 24 vin.; Drufovka Karolina, 2 K. (Dalje.)

Za slepce. Gogola Ivan, voj. kurat, 35 K.

Za odkup poganskih otrok. Neimenovana (za dečka z imenom Alojzij, za deklico z imenom Antonija) 60 K; Mihael Plemenitaš (za dečka z imenom Mihael) 50 K; Mar. Novak (za deklico z imenom Marija) 24 K; Uršula Kapš za dečka 30 K; Neimenovana 20 K; Marija Brunscole 21 K.

Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Anton Janša, Vel. Lašče, 10 K; dr. Matija Lavrenčič, okrajni sodnik v Podgradu, Istra, 10 K.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO.

Terezija Cvirn iz Rajhenburga za srečno zadnjo uro. — Neka mati svojo bolno hčerko. — Neka sestra svojega brata, da bi se vrnil k materi, katero je zapustil z jezo v srcu pred leti, in da bi ne zgubil vere v tujini. — Neka Marijina družabnica svojih pet bratov-vojakov, predvsem gospodarja, da bi ostali dobri in se srečno vrnili kmalu domov. — Neki vojak, da bi bil oproščen vojaške službe. — Neka oseba za dosego časne in večne sreče ter za blagoslov božji in zdravje pri hiši. Ista oseba svoje sestre in brate ter več vojakov. — Neka oseba, da bi se na pravo pot povrnila ter opravila dobro sv. spoved. — Dve družini, da bi med njima zopet zavlada krščanska ljubezen in mir. — Neka oseba za stanovitnost na poti k popolnosti. — Neka oseba za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Marija Jenčič se zahvaljuje sv. Jožefu za dobljeno zdravje. — F. Potokar presv. Srcu Jezusovemu in sv. družini za večkratno materino ozdravljenje in za uslišano molitev. — I. V. narednik, se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu za rešitev iz močno zapletenih službenih zadreg. — Vojak Franc Kramar se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in prečisti Devici za očitno božje pomoč v važnih vojaških zadevah. — M. G. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Jožefu za zdravje in uslišano molitev. — Marjeta Birtič presv. Srcu Jezusovemu za pomoč v važni zadevi. — Jožefa C. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu za dodeljeno pomoč po opravljeni devetdnevniči. Hvala tudi Brezmadežni in sv. Alojziju za varstvo in pomoč v skušnjavah zoper sv. čistost. — Marijina družabnica se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu Padovanskemu za uslišano molitev v velikih dušnih in telesnih nevarnostih. — M. Č. Mariji pomočnici kristjanov za mir in ljubezen v družini. — I. S. se zahvaljuje Lurški Materi božji na Polšniku za dobljeno zdravje. — M. Berhmana Tomec, uršulinka, se zahvaljuje Mariji Pomagaj na Brezjah za prestano težavno operacijo. O Marija, bodi vekomaj hvaljena, da si me čudovito rešila! — Ivana Ušaj iz Orehovalj pri Gorici se zahvaljuje Mariji Brezmadežni za uslišano prošnjo, da je njena eno leto pogrešana hčerka Ivanka ozdravela in se po opravljeni devetdnevniči povrnila k svojim staršem. — Usmiljena sestra M. K. P. se zahvaljuje dušam v vica za večkratno pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — M. Berčič iz Škofje Loke se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu za ozdravljenje bolne noge. — Iskreno se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu za ozdravljenje po opravljeni devetdnevniči M. B. — Neka mati se zahvaljuje Materi božji in sv. Luciji, da ji je ozdravela na očeh bolna hčerka. — Neka mati se prisrčno zahvaljuje Materi božji za ozdravljenje njenih dveh na smrt bolnih otrok po opravljeni devetdnevniči.

Sprejmite od nas srčen pozdrav Vi in vsi bralci »Bogoljuba«, kateri se oglasimo iz italijanskega ujetništva: Henrik Demšar, Dobračevo pri Žireh; Anton Malačič, Smreče pri Vrhniki; Anton Klešnik, Sp. Zadobrova pri D. M. v Polju; Jožef Bidovec, Goriče pri Kranju; Jožef Grašič, Brezje pri Radoljici

včera, drugi pod navadnimi pogoji; d) udom rožnovenske bratovščine danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; e) vsem, ki prejmejo sv. zakramente in nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvete- ga Srca ter molijo po namenu sv. očeta.

3. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpusti- ki: če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. Rešnje Telo in pred njim ne- kaj časa pobožno molijo. — Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega.

12. Ponedeljek. Sv. Didak. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

13. Torek. Sv. Stanislav. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi dan.

15. Četrtek. Spomin umrlih iz karmeličanskega reda. Popolni od- pustek udom škapulirske bratovščine karmel- ske Matere božje v redovni farni cerkvi.

19. Ponedeljek. Sv. Elizabeta. Tretjerednikom popolni odpustek in vesoljna odveza.

21. Sreda. Darovanje Marije De- vice. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali farni cerkvi; b) udom »Dejanja sv. Detin- stva«, če molijo obenem za razširjanje »Deja- nja«; c) udom rožnovenske bratovščine v ka- terikoli cerkvi. — Tretjerednikom vesoljna od- veza.

24. Sobota. Sv. Janez od Križa. Popolni odpustek udom škapulirske bratovšči- ne karmelske Matere božje v redovni ali farni cerkvi danes ali v osmini.

25. Nedelja, zadnja v mescu. Sv. Katarina. Popolni odpustek vsem, ki tri- rat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

26. Ponedeljek. Sv. Lenart Por- omavriški. Popolni odpustek tretjeredni- kom, kakor dvanajsti dan.

28. Sreda. Sv. Jakob iz Jakinske Marke. Popolni odpustek tretjerednikom kakor dvanajsti dan.

29. Četrtek. God vseh svetni- kov treh redov sv. Frančiška. Po- polni odpustek tretjerednikom kakor dvanaj- sti dan.

Darovi.

Za najpotrebnejše begunce: Rakun Jožef, Grušovlje, 50 K.

Za Armado Sv. Križa: župni urad, Sred- njavas, 10 K 50 vin.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa. Zbir- ka v župniji Lučine, Gorenjsko, 68 K 40 v.

Za afrikanske sužnje. Hlade Marija 5 K.

Za balkanske misijone. Župnija Tržič, Go- renjsko, 100 K.

Za afrikanske misijone. Župnija Tržič, Go- renjsko, 100 K; neimenovan 300 K za nakup podobe presv. Srca Jezusovega za v Afriko; Katarina Žigon, Podgrad, Istra, 10 K; Dekliška Marijina družba v Zičah 32 K 60 vin.; župni urad na Ježici 22 K.

Za bosanske misijone. Župnija Tržič, Go- renjsko, 60 K; Neimenovani 4 K 40 vin.

Za bolgarske misijone. Neimenovana po preč. g. župniku Jos. Laznik 20 K; župnik Fr. Rajčević, Lučine, Gorenjsko, 7 K; Neimenova- na, Gradec, 2 K; Terezija Gerkek, Gradec, 2 kroni.

Za misijone. Alojzij Novak, dekan, Črniče, 22 K; neimenovan od Sv. Helene 3 K 80 v.; Kati Škrjanc, Homec, 6 K; iz cerkvenega na- biralnika pri Sv. Jurju ob Pesnici 28 K 50 v.; Novak Marija, Ljutomer, 2 K; Marija Šmrajc, Jarše, 10 K.

Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda. žup- nija Tržič, Gorenjsko, 100 K; župnija Begunje pri Cirknici 72 K; župnija Škocijan pri Mokro- nogu 10 K.

Za Kruh sv. Antona: Družina Kotnik 8 K; J. K. iz št. Jurija ob Taboru 20 K; Neimeno- vana iz Semiča 5 K; Katarina Kastelec 14 K; »Vaa« 10 K.

Za kitajske misijone. Neža Romé iz št. Petra v Sav. dol. 20 K.

Za najpotrebnejše misijone. Ivan Sadar, kaplan, Mirnapeč, 22 K.

Za Misijonsko zvezo. Katarina Zalogar, češnjice, 30 K; Marjeta Čuber, Dobje, 30 K; F. P. iz Stare Loke 200 K; vojak Šömen Janoš iz Brezovice, Ogrsko, 60 K; Antonija Šinigoj, Trst, 20 K.

Za misijone med pogani. Ivana Likozar, Voklo, 60 K.

Paramente

cerkveno orodje, celotne cerkvene
oprave itd.

dobavlja najcenejše

JOSIP VEND, specialna trgovina,
Gabl ob Orlici, češko.

8 vinarjev

(za 1 dopisnico) Vas stane moj glavni cenik, ki se Vam dološlje — na zahtevo brezplačno. —

Prva tovarna ur JAN KONRAD,
c. in kr. dvor. založnik Brůx št. 1556 (Češko.)

Nikel ali jeklene ure na sidro K 7—, 8—, 9—
Vojno-spominske nikeln ali jeklene ure K 11—
K 12—: armadne radij ure iz niklja ali jekla K 13—
Mavne srebrne klocki remont. ure s sidrom K 19—
K 20— Budilke, stenske in ure na stojalo v velikih
izberi po nizkih cenah. Sletno pismeno jamstvo. Po-
šilja po povzetju. Zamena dovoljena ali denar nazaj.

Dobri br. vski in lasestrižni aparati

Ia britev iz srebra jekla K 350, 4, 5; var-
nostni brivski aparati, poniklani K 3, 5,
zn. »Perfekte s 6 rezili K 16, 20; dvorez.
res. rezila tucat K 5, 6, ia lasestrižni apa-
rati K 11, 12. Zamena dovoljena ali denar
nazaj. Pošilja po povzetju ali predplačilu
c. in kr. dvorni založnik **JAN KONRAD,**
izvozna trdka, Brůx št. 1753, Češko.

Izšla je in se dobiva skoro po vseh trgovinah

Družinska Pratika

za leto 1918

s podobo sv. Družine.

Cena izvodu 40 vin.

Segajte po nji in zahtevajte jo povsod!

500 K

2633

Vam plačam, ako Va-
ših kurjih očes, bra-
davic in trde kože,
tekem 3 dni s korenino,
brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam.

Cena lončku z
jamstvenim pis-
mom K 1.75, 3 lončki K 4.50, 6 lončkov K 7.50.
Stoline zahvalnic in priznalic. — **KEMENY,**
aschau (Kassa) L., poštni predal 12/350, Ogrsko.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškan-
sko cerkviijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od
8—1 in jih obrestuje po

4 1/4 %

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje
vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone
25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene,
ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za
njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge
na tekoči račun ter daje svojim združnikom posojila proti vknjižbi
z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvo) in
zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo okroglo en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem I. 1916 okroglo 26 milijo-
nov kron.